

Ελληνική Διασπορά

Πάμε Ελλάδα; - Η Ελληνική διασπορά - Έλληνες απόδημοι στο εξωτερικό - Απόδημος Ελληνισμός: Τεράστιο Εθνικό Κεφάλαιο - Το σουβλάκι της ομογένειας - Μεταναστευτικό χιούμορ του Periklis - Η εξωτερική πολιτική όπως τη βλέπω εγώ απο τη Ν.Υ. - Ξαναχτίζουμε την αξιοπιστία μας μέσα από τις ικανότητες μας και τα επιτεύγματα των πολλών

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλωσορίσατε	3
Editorial - Πάμε Ελλάδα;	4 - 8
Η Ελληνική διασπορά	10 - 15
Απόδημος Ελληνισμός: Τεράστιο Εθνικό κεφάλαιο	16 - 20
Έλληνες απόδημοι στο εξωτερικό	22 - 25
Το σουβλάκι της ομογένειας	26 - 31
Μεταναστευτικό Χιούμορ του Periklhs	32
Η εξωτερική πολιτική όπως τη βλέπω εγώ απο τη Ν.Υ.	34 - 49
Ξαναχτίζουμε την αξιοπιστία μας μέσα από τις ικανότητες μας και τα επιτεύγματα των πολλών	52 - 54

Καλωσορίσατε

Οι απόψεις μας για τους Έλληνες του εξωτερικού δυστυχώς φανερώνουν έναν εγωκεντρισμό που αναπτύξαμε μέσα από την κρίση. Πολλοί από εμάς αναρωτήθηκαν «Γιατί δεν βοηθάνε την Ελλάδα οικονομικά;», «Έχουν όντως 600 δις;», «Γνωρίζουν τι γίνεται στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή;», λίγοι όμως νοιάζονται πραγματικά για το πότε θα αποκτήσουν δικαίωμα ψήφου ή τι αντιδράσεις αντιμετωπίζουν από τους συμπολίτες τους λόγω της Ελληνικής καταγωγής ή υπηκοότητάς τους. Έχοντας μάλιστα μία ολοκαίνουργια γενιά ομογενών να δημιουργείται καθημερινά λόγω των οικονομικών προβλημάτων μας, οι δυσκολίες τους έρχονται πολύ πιο κοντά μας από ό,τι στο παρελθόν.

Στόχος μας στο δεύτερο τεύχος του περιοδικού του apopseis που αφιερώνουμε στην ομογένεια είναι να αναδείξουμε τα προβλήματα και τις απόψεις που έχουν οι Έλληνες του εξωτερικού και να προβληματίσουμε με αυτές τους Έλληνες του εσωτερικού. Όπως πάντα μπορείτε να στείλετε τις διαφωνίες σας και τους προβληματισμούς που ελπίζουμε να έχετε στο apopseis@apopseis.gr.

Καλή ανάγνωση,

Δημήτριος Κοντογιάννης

editorial

Τεύχος 7

Νοέμβριος 2012
www.apopseis.gr

Πάμε Ελλάδα;

Γιώργος Κοντογιάννης

“Το ελάχιστο που μπορούν να προσφέρουν οι ομογενείς είναι να επισκεφθούν την πατρίδα μας και να ενισχύσουν τον τουρισμό”

Το τελευταίο διάστημα τα ελληνικά ΜΜΕ και site έχουν κατακλυσθεί από δημοσιεύματα για τα 600 δις ευρώ που έχουν δεσμεύσει ομογενείς επ’ ωφελεία της Ελλάδος, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν από την ελληνική κυβέρνηση για να αγορασθεί το χρέος της χώρας μας.

Πίσω από όλα αυτά βρίσκεται μια οργάνωση που ονομάζεται END και κάποιος κύριος που φέρει το όνομα Άρτεμης Σώρρας.

Ο θόρυβος έφερε και την έρευνα, αλλά και το συμπέρασμα – όπως επισημαίνει η ηλεκτρονική εφημερίδα iefimerida ότι “προφανώς δεν μπορεί να υπάρχει περιουσία ύψους 650 δις. δολαρίων στα χέρια ενός και μόνον ανθρώπου χωρίς να το γνωρίζει κανένας επίσημος φορέας ή χρηματοπιστωτικός οργανισμός στη Γη. Ακόμη θεωρείται εξαιρετικά απίθανο να έχει βρεθεί κάποιος να έχει μετατρέψει αμφισβητούμενες μετοχές μιας Τράπεζας της Τράπεζας Ανατολής που ήταν θυγατρική της Εθνικής και η οποία έπαψε να υφίσταται εδώ και 80 χρόνια, σε χρεόγραφα του αμερικανικού δημοσίου.

Ενδεικτικό του έωλου των ισχυρισμών είναι το ότι η ίδια η Τράπεζα του Καναδά στην οποία ισχυρίζονται ότι κατέθεσαν τα 600 δις. για την Ελλάδα έχει σύνολο καταθέσεων που μόλις φτάνει τα 150 δις”

Άνθρακας λοιπόν ο θησαυρός; Σίγουρα...

Και γιατί ο κ. Σώρρας και οι υπόλοιποι έκαναν αυτήν την προσπάθεια; Σε τι αποσκοπούσαν;

Στα ερωτήματα αυτά θα απαντήσει προφανώς η Δικαιοσύνη. Εκείνο που πρέπει να ενδιαφέρει εμάς και κάθε Έλληνα πολίτη ή πολιτικό είναι ότι η απουσία της επίσημης ελληνικής πολιτείας σε ό,τι αφορά την κινητοποίηση της ομογένειας στην προσπάθεια που κάνει η μητέρα πατρίδα για να ξεπεραστεί η οικονομική κρίση, αφήνει περιθώριο σε κάθε σαλτιμπάγκο να δράσει...

Είναι γεγονός ότι η άλλη Ελλάδα που βρίσκεται εκτός ελληνικών συνόρων δεν έχει ακόμα κινητοποιηθεί. Όπως επίσης είναι γεγονός ότι μέχρι σήμερα ελάχιστα έχουν γίνει προς αυτήν την κατεύθυνση.

Οι Έλληνες ομογενείς, πολίτες άλλων χωρών, αλλά με ρίζες στην Ελλάδα και συναισθήματα γεμάτα από την κοινή μας πατρίδα, ποτέ, σε καμιά κρίση που πέρασε η χώρα μας δεν αρνήθηκαν την βοήθεια. Αντιθέτως μάλιστα όταν χρειάστηκε κινητοποιήθηκαν και στήριξαν τον τόπο που τους γέννησε. Και αυτό φαίνεται από τις αμέτρητες δωρεές Ελλήνων του εξωτερικού προς τις ιδιαίτερες πατρίδες τους αλλά και προς το ελληνικό κράτος.

Τώρα που η Ελλάδα στενάζει και οι Έλληνες υποφέρουν από την μεγαλύτερη οικονομική τραγωδία που έπληξε τη χώρα από τον β' παγκόσμιο πόλεμο και μετά, η πολιτεία στο πρόσωπο της κυβέρνησης

συνεργασίας, θα έπρεπε να κινητοποιηθεί και να δραστηριοποιήσει κάθε Έλληνα σε κάθε γωνιά της γης.

Η μεγαλύτερη βοήθεια που θα μπορούσαν να προσφέρουν οι ομογενείς είναι οι επενδύσεις στον τόπο τους. Αλλά για να συμβεί αυτό χρειάζεται και από την πλευρά της η ελληνική πολιτεία να ψηφίσει νόμους που θα διευκολύνουν την εισροή κεφαλαίων από ομογενείς.

Η πρώτη –και άμεση– βοήθεια, όμως, που θα μπορούσαν να προσφέρουν οι ομογενείς μας είναι η ενίσχυση του τουρισμού.

Αν κάθε ελληνική οικογένεια πρώτης ή δεύτερης γενιάς, που ζει στο εξωτερικό, προγραμματίζει να επισκεφθεί την Ελλάδα, κάνοντας τις διακοπές της εδώ, στα χώματα που τους γέννησαν, τότε το τουριστικό συνάλλαγμα θα εκτινασσόταν.

Το ίδιο θα συνέβαινε και αν ο καθένας εκ των ομογενών αναλάμβανε το ρόλο του πρεσβευτή για την προώθηση του ονόματος της Ελλάδος ως ελκυστικό τουριστικό προϊόν. Αν έδειχνε στον γείτονά του, στον φίλο ή στη φίλη του, στον συνάδελφό του, φωτογραφίες από τον ευλογημένο αυτό τόπο.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο τουρισμός και η ναυτιλία είναι τα μόνα οικονομικά στοιχεία που εξακολουθούν να δίνουν πόρους στα ελληνικά ταμεία. Και αυτό συμβαίνει όταν το κράτος μας, μέλος της ευρωπαϊκής οικογένειας από το 1980, εξακολουθεί να μη λειτουργεί σωστά.

Φαντάζεσθε πόσο θα μπορούσαν να συνεισφέρουν οι συγκεκριμένοι τομείς στην περίπτωση που το κράτος λειτουργούσε σωστά;

Φαντάζεσθε πόσο θα ενισχυόταν το τουριστικό μας προϊόν αν το σύνθημα «πάμε Ελλάδα», ακουγόταν –και γινόταν πράξη- από κάθε Έλληνα του εξωτερικού;

Ας κινητοποιήσουμε λοιπόν τους ομογενείς κατ' αρχάς εκεί που μπορούμε.

Το ιδανικό θα ήταν να ήμασταν έτοιμη ως κράτος και να τους ζητήσουμε να φέρουν επενδύσεις στη χώρα μας.

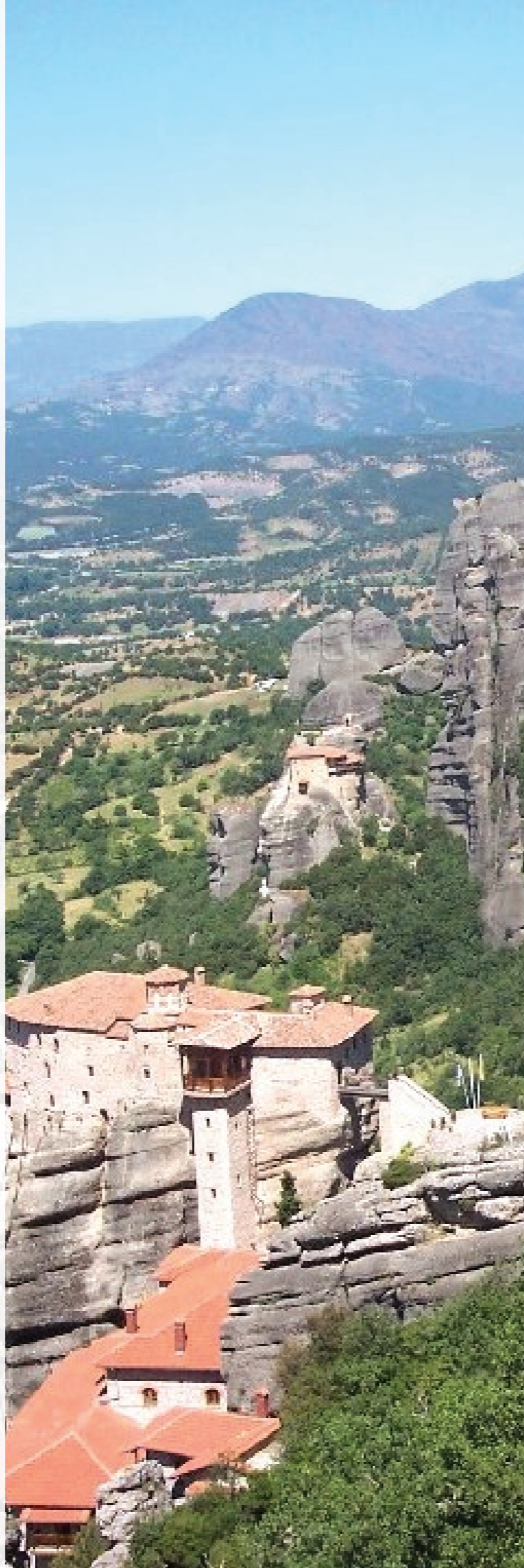
Αφού όμως αυτό δεν συμβαίνει, ας ενισχύσουμε το όνειρο κάθε ομογενούς για ένα ταξίδι στην πατρίδα.

Και σε αυτό πρέπει να πρωτοστατήσουν τόσο τα υπουργεία Εξωτερικών και Τουρισμού, όσο και το σωματείο των τουριστικών πρακτόρων (ΗΑΤΤΑ) αλλά και η Ένωση Τουριστικών Επιχειρήσεων, με διαφήμιση και προσφορές για τους Έλληνες του εξωτερικού.

Είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε για να κινητοποιήσουμε τους ομογενείς σε μια πρώτη προσπάθεια ελάχιστης –αλλά ουσιαστικής- προσφοράς προς τη μητέρα πατρίδα. —◆

Ο **Γιώργος Κοντογιάννης**, πρώην υφυπουργός Εργασίας, **εξελέγη** βουλευτής του Νομού Ηλείας με τη Ν.Δ. για πρώτη φορά το Μάρτιο του 2004 και επανεξελέγη το 2007, το 2009 και το 2011 μετά απο μακρόχρονη δημοσιογραφική και συγγραφική καριέρα

Πάμε Ελλάδα;

Η Ελληνική διασπορά

Νίκος Λάιος

Μετάφραση Αφροδίτη Ανδρειώτη

Η ελληνική διασπορά υπάρχει εδώ και σχεδόν 400 χρόνια, καθώς η Ελλάδα είναι ένα μικρό έθνος του οποίου ο επιπλέον πληθυσμός έφευγε στο εξωτερικό κάθε φορά που οι έντονες πιέσεις του υπερπληθυσμού, του πολέμου, της πείνας και των διαμαχών ταλάνιζαν τη χώρα.

Η διασπορά ξεκίνησε από την Μυκηναϊκή εποχή, όταν σύμφωνα με τα ευρήματα σε ένα αρχαίο παλάτι των Χετταίων, τα δυτικά τους σύνορα απειλούνταν από τον λαό των 'Αχιγιάβα', δηλαδή τους Αχαιούς. Αργότερα, πόλεις όπως η Κόρινθος ξεκίνησαν αποστολές για την εγκαθίδρυση νέων αποικιών στην Σικελία και την Νότιο Ιταλία, μεταφέροντας με αυτόν τον τρόπο την ελληνική γλώσσα, το αλφάβητο, τα αμπέλια και τις ελιές στην Ιταλία και την υπόλοιπη Ευρώπη.

Από τότε έως και σήμερα, οι Έλληνες έστελναν τα παιδιά τους με καράβια έως τα πέρατα του κόσμου με σκοπό να ψάξουν για μια νέα ζωή, για ένα νέο ξεκίνημα... Έτσι και οι γονείς μας τιμώντας την περιπετειώδη και παλικάρεια φλέβα του Οδυσσέα, ταξίδεψαν στις ξένες ακτές της Αμερικής, του Καναδά και της Αυστραλίας.

Βάσει αυτών λοιπόν προκύπτει το ερώτημα, τι είναι η πατρίδα για έναν Έλληνα της διασποράς; Που είναι αυτή η πατρίδα;

Η έννοια και η ιδέα της Ελλάδας, σε αντίθεση με οποιοδήποτε άλλο έθνος, δεν περιορίζεται στα γεωγραφικά της σύνορα, αλλά προσδιορίζεται από τον ίδιο της τον λαό.

Ανέκαθεν οι Έλληνες της διασποράς αναπολούσαν την πατρίδα τους με βαθιά μελαγχολία και τέτοιο πόνο που μπορεί κανείς να νιώσει μόνο εάν φύγει από το σπίτι του.

Όταν ήμουν μικρός στο Σύδνεϋ, ο συγχωρεμένος ο πατέρας μου άκουγε τους δίσκους του Στέλιου Καζαντζίδα, με τα λυπητερά τραγούδια που μίλαγαν για την ξενιτιά και την νοσταλγία που την συνοδεύει. Μέχρι και σήμερα που πλέον έχω μεγαλώσει, δεν μπορώ να συγκρατήσω τα δάκρυα που φέρνουν αυτά τα τραγούδια στα μάτια μου, αλλά ούτε και την έντονη επιθυμία που μου ξυπνάνε για την επιστροφή μου στην Ελλάδα.

Ωστόσο κάθε χρόνο τον Αύγουστο και για έναν μήνα, επιστρέφω στην αγκαλιά της οικογένειάς μου, στα βουνά της Ηπείρου, για να παραβρεθώ στον εορτασμό της Κοίμησης της Θεοτόκου, για να επισκεφτώ τα ελληνικά νησιά, για να νιώσω στο δέρμα μου την αλμύρα από τον αφρό των αιγαιοπελαγίτικων κυμάτων, και στη συνέχεια να πάω στην Αθήνα και να 'τα σπάσω' στα μουζούκια, να πάω στο Ποσειδώνιο να ακούσω τον Πάνο

Κιάμο, να πάω στις υπαίθριες ταβέρνες όπως για παράδειγμα στον 'Κρητικό', να φάω κάτω από τη σκιά της Ακρόπολης και να χορεύω όλη τη νύχτα ζεϊμπέκικο κάτω από τα τείχη του Περικλή.

Έπειτα επιστρέφω πάλι στο σπίτι μου στο Σύδνεϋ της Αυστραλίας και βυθίζομαι στη ζωή που εγώ ο ίδιος δημιούργησα σ' αυτήν την πανέμορφη παραλιακή πόλη, ως συνέχεια του ηρωικού κατορθώματος των γονιών μου. Γυρίζοντας όμως στην Αυστραλία, γυρνάει μαζί μου και το ερώτημα. Τι είμαι; Είμαι Αυστραλός; Είμαι Έλληνας; Μήπως είμαι Ελληνο-Αυστραλός ή μήπως Αυστραλο-Έλληνας;

Επεξεργάστηκα εκτενώς αυτό το ερώτημα και κατέληξα στο απλό συμπέρασμα ότι είμαι και τα δύο: είμαι πολίτης της Ελλάδας και της Αυστραλίας. Όπου και να βρεθώ το μυαλό μου γυρνάει στην Ελλάδα. Θα είμαι πάντοτε ένας Έλληνας. Ταυτόχρονα όμως είμαι και Αυστραλός πολίτης συμβάλλοντας με όλες μου τις δυνάμεις και συμμετέχοντας ενεργά στον πολιτισμό και τους θεσμούς αυτού του θαυμάσιου έθνους.

Το ζήτημα της ταυτότητας είναι πάρα πολύ σημαντικό για τους Έλληνες της διασποράς, συνεπώς μια σύντομη εξήγηση είναι απαραίτητη. Τα πρώτα χρόνια οι Έλληνες μετανάστες στην Αυστραλία, αντιμετώπισαν τον ρατσισμό και τις προκαταλήψεις. Γυμνάσιο πήγα σε ένα παραλιακό σχολείο νότια του Σύδνεϋ, όπου η μόνη έγνοια των ντόπιων ήταν το σερφ. Στο σχολείο ήμουν ο μοναδικός Έλληνας ανάμεσα σε ένα πλήθος μικροκαμωμένων ξανθών Αυστραλών. Έμοιαζα λες και ήμουν από άλλο πλανήτη. Οι πολιτιστικές διαφορές ήταν τεράστιες, ενώ κάθε απόγευμα επιστρέφοντας σπίτι, έπρεπε να κρύβω το δεξί μου χέρι πίσω από την πλάτη μου, για να μην δει η μητέρα μου τις δαγκωνιές των Αυστραλών συμμαθητών μου με τους οποίους τσακωνόμουν σχεδόν καθημερινά.

Εμπειρίες σαν κι αυτή σημάδεψαν βαθιά ένα τεράστιο κομμάτι των Ελλήνων της Αυστραλίας, γεγονός που ανάγκασε πολλούς Έλληνες να αλλάξουν τα ονόματά τους από Νίκος, Στέφανος και Δημήτρης, σε Νικ, Στηβ και Τζιμ. Με τον τρόπο αυτό, πολλοί Έλληνες λύγισαν στην πίεση της αφομοίωσης, που τους ήθελε να εντάσσονται στον πληθυσμό για να αποφύγουν τον ρατσισμό. Εγώ παρέμεινα Νίκος αρνούμενος να ενδώσω.

Αυτό ήταν ένα συχνότατο βίωμα των ελληνόπουλων της Αυστραλίας τις δεκαετίες του 70' και του 80', και μια πίεση που ποτέ δεν έγινε κατανοητή από τους Έλληνες που παρέμειναν στην πατρίδα. Με το πέρασμα όμως του χρόνου, η αυστραλιανή κοινωνία εξελίχθηκε, έγινε εξαιρετικά κοσμοπολίτικη και εν τέλει συνειδητοποίησε πόσο πολύτιμη ήταν η συνεισφορά των Ελλήνων μεταναστών, με αποτέλεσμα σήμερα να συμβιώνουμε αρμονικά, σεβόμενοι ο ένας τον πολιτισμό του άλλου. Η ζημιά όμως έχει ήδη γίνει καθώς πολλοί Έλληνες της διασποράς δεν θεωρούν πια τους εαυτούς τους Έλληνες.

Τι μπορεί να γίνει λοιπόν; Ποιες είναι οι ανάγκες, τα θέλω και οι προσδοκίες των Ελλήνων της διασποράς; Η απάντηση είναι απλή και έγκειται στην καλλιέργεια του 'ανήκειν' στη γενέτειρα Ελλάδα. Έγκειται στην ανάπτυξη πολιτικών και πολιτιστικών δεσμών με τους Έλληνες της διασποράς όλων των ηλικιακών ομάδων. Έγκειται στην προώθηση εκπαιδευτικών καλοκαιρινών εκδρομών στην Ελλάδα για τους έφηβους Έλληνες της διασποράς, στην διευκόλυνση περισσότερων Ελλήνων της διασποράς να αποκτήσουν το ελληνικό διαβατήριο (όπως εγώ) και τέλος το σημαντικότερο, στην ψήφο και την πολιτική αντιπροσώπευση των Ελλήνων της διασποράς στην Ελλάδα και στα Ευρωπαϊκά κοινοβούλια.

Μόνο με τη λήψη τέτοιων μέτρων θα χτιστεί ένας ισχυρός δεσμός αγάπης ανάμεσα στην Ελλάδα και τα παιδιά της που βρίσκονται

μακριά, χαμένα στην διασπορά, ένας δεσμός που θα γεφυρώσει τις δύο πλευρές και θα αποφέρει αμοιβαία ευεργετικά αποτελέσματα.

Τον 21ο αιώνα ο κόσμος μίκρυνε και μετατράπηκε σε μια ενιαία αγορά όπου κυριαρχεί το καπιταλιστικό σύστημα. Για τον λόγο αυτό, οι κοινωνικοπολιτικές και οικονομικές αναταράξεις επηρεάζουν την ευρωστία, αλλά και την κοινωνική και οικονομική ισορροπία των κρατών, γεγονός που αποδείχτηκε από την παγκόσμια παράλυση που επέφερε η πρόσφατη οικονομική κρίση αλλά και την επακόλουθη κοινωνική και οικονομική ύφεση που έπληξε την Ευρώπη.

Μπροστά στα μέτρα λιτότητας που αντιμετωπίζει αυτή τη στιγμή η Ελλάδα, και ενώ η χώρα πλησιάζει τις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες της ύφεσης, οι Έλληνες της διασποράς αναπολούν την πατρίδα τους με λύπη αλλά και με θυμό. Με λύπη για όσα υπομένουν τόσο αθώοι μισθωτοί και συνταξιούχοι, και με θυμό γιατί οι απλοί Ευρωπαίοι εξαναγκάζονται να γίνουν πειραματόζωα, υπακούοντας στις διαταγές των Βρυξελλών που ορίζονται από τους αδύναμους και έως τώρα ανεπαρκείς πολιτικούς, οι χειρισμοί των οποίων βοήθησαν μόνο τους ίδιους και τις οικογένειές τους. Θυμός για τα κλειστά μαγαζιά και τα επαγγέλματα που περιορίζουν την ανταγωνιστικότητα, όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά και πολλών άλλων Ευρωπαϊκών κρατών.

Τα τελευταία εκατό χρόνια η Ελλάδα οικονομικά ήταν καμένο χαρτί, καθώς έμοιαζε με μια αρχαϊκή, σοβιετικού τύπου οικονομία του 1930 που φυλασσόταν στο συρτάρι από Μαρξιστές αριστερούς πολιτικούς, από κλειστά σωματεία και συλλόγους κεκτημένων δικαιωμάτων όπως αυτοί των χημικών, των δικηγόρων, των οδηγών ταξί, των κατασκευαστικών, των γιατρών, των ναυτιλιακών, από δεξιούς πολιτικούς που θεωρητικά υπηρετούσαν τον καπιταλισμό αλλά στην ουσία 'βόλεψαν' μόνο συγγενείς και φίλους με τα φακελάκια, καθώς επίσης και από τη βιομηχανία πετρελαίου. Όλο αυτό το βάρος των παραπάνω 'άνανδρων' συλλόγων συνδικαλιστών έπεσε στις πλάτες του Έλληνα πολίτη και αντίστοιχα μετέτρεψε την ελληνική κοινωνία σε μία από τις πιο ακριβές και μη ανταγωνιστικές κοινωνίες στον κόσμο.

Στο ερώτημα εάν θα δοθεί στους Έλληνες τις διασποράς ισότιμο δικαίωμα ψήφου και αντιπροσώπευσης στα ελληνικά και ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα, οι Έλληνες πολιτικοί απαντούν αρνητικά ισχυριζόμενοι ότι κάτι τέτοιο θα προκαλούσε αναστάτωση στο ελληνικό status quo και φυσικά στους προαναφερθέντες συλλόγους.

Οι Έλληνες της διασποράς αγαπάμε την πατρίδα μας και ένα από τα πλεονεκτήματα που έχουμε ζώντας στο εξωτερικό είναι

ότι μπορούμε να δούμε τι συμβαίνει στην Ευρώπη με την αντικειμενικότητα που λείπει αυτή τη στιγμή από την ελληνική κοινωνία και που θα μπορούσε να αποτελέσει καταλυτικό παράγοντα για μια θετική αλλαγή αλλά και για την εξέλιξη της πατρίδας μας.

Τα τελευταία 400 χρόνια η Ελλάδα έχει υποστεί τις πιο θυελλώδεις και βίαιες αναταράξεις από όλα τα κράτη. Παρόλα αυτά αντέχει ακόμα και στην τωρινή μάχη που δίνεται για να ορθοποδήσει, η διασπορά μπορεί να βοηθήσει ξανά. Ένας πολιτικός, με μια του υπογραφή μπορεί να δώσει πολιτικά δικαιώματα στους Έλληνες της διασποράς, γεγονός που θα διευρύνει αυτόματα τα σύνορα της Ελλάδας και θα δώσει μια οργανική και ευέλικτη έννοια στη χώρα.

Ζούμε σε έναν καπιταλιστικό κόσμο και η Ελλάδα δεν αντέχει το τίμημα μιας ανάδρομης πορείας ούτε βέβαια μπορεί να φτιάξει την αριστερίζουσα 'Νεφελοκοκκυγία' της. Η Ελλάδα πρέπει να καλλιεργήσει στην συνείδηση των Ελλήνων την ελπίδα και τη φιλοδοξία.

Δίνοντας πολιτικό δικαίωμα στη διασπορά, η τελευταία θα επιστρέψει στην πατρίδα. Όχι αναγκαστικά με την κυριολεκτική έννοια. Στην ουσία όμως θα δημιουργηθεί ένας νέος ομφάλιος λώρος μέσα από τον οποίο θα εμπλουτιστεί και θα βοηθηθεί η Ελλάδα, καθώς πλέον οι Έλληνες της διασποράς θα ανήκουν σε δυο πατρίδες. —◆—

Νίκος Λάιος
Βόρειο Σύδνεϋ, Αυστραλία

ΑΠΟΔΗΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ: ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Κώστας Τσιάρας

Η ομογένεια είναι μια διαχρονική δύναμη για την Ελλάδα και αυτή την στιγμή, περισσότερο από ποτέ, χρειαζόμαστε την δύναμη αυτή. Η Ελληνική Κυβέρνηση και ο Πρωθυπουργός της χώρας, ο Αντώνης Σαμαράς, έχει αποφασίσει και ουσιαστικά δρομολογεί μία πολύ συγκεκριμένη κατεύθυνση αξιοποίησης αυτής της δύναμης του Απόδημου Ελληνισμού, με τρόπους και πρακτικές που ενδεχομένως στο παρελθόν μας ήταν άγνωστες. Μία από αυτές τις πρωτοβουλίες είναι και η αναβαθμίση και η αναμορφωση του Συμβούλιου Απόδημου Ελληνισμού.

Το ΣΑΕ, θεσμός που προβλέπεται από το Ελληνικό Σύνταγμα και έχει ως αποστολή την έκφραση όλων των δυνάμεων του απανταχού Ελληνισμού, ολοκλήρωσε ένα κύκλο, κατά τον οποίο, και αυτό είναι κοίνα αποδεκτό, δεν μπορούσε να ανταποκριθεί στους στόχους της ιδρυτικής του διακηρύξης.

Έφθασε, επομένως, η στιγμή για να κτίσουμε ένα ΣΑΕ πιο αντιπροσωπευτικό και κατ' επέκταση πιο δημιουργικό, το οποίο θα έχει την δυνατότητα να κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις του Οικουμενικού Ελληνισμού. Για να το επιτύχουμε εστιάζουμε σε τρεις βασικούς άξονες. Το ΣΑΕ όλα αυτά τα χρόνια λειτουργούσε μέσα από τις επιχορηγήσεις της Ελληνικής Πολιτείας. Στο σημείο που βρίσκεται η Ελλάδα σήμερα, όμως, τέτοιες δυνατότητες δεν υπάρχουν. Άρα ο πρώτος άξονας λειτουργίας του νέου ΣΑΕ είναι η αυτοχρηματοδότηση του. Ο δεύτερος άξονας τον οποίο προωθούμε είναι η αυτοοργάνωση του ΣΑΕ. Όταν το μήνυμα που εκπέμπεται από την ίδια την Ελληνική Πολιτεία, η οποία μέσα από αυτές τις ιδιαίτερες συνθήκες πρέπει να στηριχθεί στη σύμπραξη, συνεργασία τριών κομμάτων σε μία Κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας, είναι ένα

μήνυμα ενότητας, το ίδιο μήνυμα ενότητας και συνεργασίας πρέπει να εκπέμπουμε προς κάθε κατεύθυνση. Ο τρίτος άξονας είναι ότι στο νέο ΣΑΕ πρέπει να υπάρχει η καθετη συμμετοχή και εκπροσώπηση και του τελευταίου απόδημου Έλληνα. Μέχρι σήμερα, υπήρχαν αποκλεισμοί, είτε διότι έπρεπε να εκπροσωπούνται σε επίπεδο πρωτοβαθμίων, δευτεροβαθμίων ή τριτοβαθμίων οργανώσεων του ελληνισμού, είτε γιατί με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο μέσα από συγκεκριμένες επιλογές, άνθρωποι οι οποίοι ήθελαν οικειοθελώς να προστρέξουν, να συμμετάσχουν και να βοηθήσουν το ΣΑΕ, λόγω του ότι δεν είχαν ένα θεσμικό ρόλο ή μία θεσμική ιδιότητα, αποκλείονταν από αυτήν τους την επιθυμία.

Στο νέο νόμο, που επεξεργαζόμαστε, γίνεται μια ειλικρινή προσπάθεια, ώστε να διασφαλιστεί η μεγαλύτερη δυνατή αντιπροσώπευση όλων των περιοχών του κόσμου που ζουν ομογενείς Έλληνες, δίνοντας κυρίως έμφαση στην νεολαία. Μέσα από αυτές τις διαδικασίες θα υπάρξει μια νέα προοπτική που θα εμψυχήσει σε όλους τους απόδημους Έλληνες την πεποίθηση πως το ΣΑΕ αφ' ενός μεν τους ανήκει, αφ' ετέρου δε τους εκπροσωπεί. Η επιτροπή, που συστάθηκε για την επεξεργασία των διατάξεων του νέου νόμου για το ΣΑΕ, έχει συγκεκριμένη εντολή και σαφές χρονοδιάγραμμα. Με την ολοκλήρωση των εργασιών της και την σύνταξη του νέου σχεδίου νόμου, θα ακολουθήσει ανοιχτή διαβούλευση με τον απόδημο ελληνισμό, τόσο με τους οργανωμένους φορείς του όσο και με τον καθένα που ατομικά θέλει να υποβάλει προτάσεις ή παρατηρήσεις. Ακολούθως το σχέδιο νόμου θα ακολουθήσει την κοινοβουλευτική διαδικασία για την ψήφισή του. Έχουμε ως στόχο η εκλογή του νέου Προεδρείου να γίνει το αργότερο μέχρι το τέλος Ιουνίου 2013.

Ταυτόχρονα, έστω και με τα περιορισμένα μέσα που διαθέτουμε, πρέπει να εστιάσουμε με επιλεγμένες δράσεις στη διατήρηση της πολιτιστικής ταυτότητας των συμπατριωτών μας στο εξωτερικό, και ειδικότερα των νεότερων γενεών, οι οποίοι θα έλεγα ότι, λόγω της δραστηριότητας και δυναμικής συμμετοχής τους στο απαιτητικό γίγνεσθαι των χωρών όπου ζουν, έχουν λιγότερο ελεύθερο χρόνο. Στόχος μας είναι, παράλληλα με τις υπάρχουσες οργανώσεις, να ενισχύσουμε τις νέου τύπου δομές που συσπειρώνουν τους νέους ομογενείς κατά κλάδο ή τομέα ενδιαφερόντων, είτε αυτές είναι επαγγελματικές είτε πολιτιστικές. Θεωρώ ότι αυτού του είδους η νέα οργανωτική δομή ανταποκρίνεται στα ενδιαφέροντα των νέων, χωρίς να παραβλέπω το εξαιρετικά σημαντικό έργο των παραδοσιακών μορφών οργάνωσης του απόδημου Ελληνισμού, οι οποίες μπορούν να συνεχίσουν να προσφέρουν τις πολύτιμες εθνικές υπηρεσίες τους.

Ο απόδημος, ο οικουμενικός, Ελληνισμός συνιστά ένα τεράστιο Εθνικό κεφάλαιο, το οποίο, μέσα από αμφίδρομες διαδικασίες και ισότιμες σχέσεις, οφείλουμε να αναγνωρίζουμε, να αξιοποιούμε και να προωθούμε. Δυστυχώς μέχρι σήμερα το Εθνικό κέντρο αντιμετώπιζε τον Ελληνισμό της Διασποράς σύμφωνα με τις δικές του επιδιώξεις, οι οποίες πολλές φορές υπαγορεύονταν από μικροκομματικά συμφέροντα. Αυτή η νοοτροπία άλλαξε. Εμείς προτείνουμε μια άλλη σχέση με όλο τον Ελληνισμό. Μια σχέση αμφίδρομη, μια σχέση αμοιβαίας αναγνώρισης, σεβασμού και εμπιστοσύνης. Στην εθνική προσπάθεια για την ανόρθωση της χώρας χρειαζόμαστε και τον δικό του δυναμισμό, τη δική του συμβολή, τη δική του βοήθεια, τις δικές του προτάσεις. Είναι γνωστό ότι οι Έλληνες της Διασποράς, ειδικότερα των νεότερων γενεών, έχουν αξιοζήλευτη παρουσία στο κοινωνικό, επιστημονικό, οικονομικό και πολιτικό γίγνεσθαι των χωρών στις οποίες

ζουν. Με την συμμετοχή τους στα κοινά, έχουν καταστεί εν δυνάμει πρεσβευτές της χώρας μας και ρυθμιστικοί παράγοντες στο κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό πεδίο των χωρών τους, ανατρέποντας την αρνητική εικόνα της πατρίδας μας που κάποιοι προβάλλουν, λόγω της δυσμενούς δημοσιονομικής συγκυρίας.

Όταν, εν μέσω της οικονομικής κρίσης, η εξωστρέφεια της οικονομίας και της ελληνικής αγοράς είναι ένα από τα μεγάλα ζητούμενα, η καλλιέργεια των σχέσεων με τον οικουμενικό Ελληνισμό, πρέπει να αποτελέσει ένα από τα σημεία αναφοράς της οικονομικής ανάπτυξης. Αυτή η προοπτική είναι μέσα στις προτεραιότητες μας, όπως τις έθεσε ο Πρωθυπουργός και όπως εκφράστηκαν στις Προγραμματικές δηλώσεις της Κυβέρνησης. Το ενδιαφέρον του ίδιου του Πρωθυπουργού, Αντώνη Σαμαρά, είναι πολύ μεγάλο, και ο ίδιος πρωτοστατεί σε αυτές τις πρωτοβουλίες που εκτιμούμε ότι μπορούν να δημιουργήσουν προοπτικές «επόμενης μέρας» για την ελληνική οικονομία. Με διεθνείς επαφες, όπως αυτές κατά της προσφατη επισκεψη του πρωην Αμερικανου Προεδρου, κ. Μπιλ Κλιντον με κλιμακιο ελληνοαμερικανων επιχειρηματιων, προωθητε η ιδεα του Invest in Greece και συζητουνται ολα τα κρισιμα ζητηματα, τα οποια λειτουργουν αποτρεπτικα στην προσελκυση επενδυσεων, αναζητοντας τις καλυτερες δυνατες λυσεις. Ένα από αυτά είναι οι γρήγορες διαδικασίες που αφορούν την επιχειρηματική δραστηριότητα. Το λεγόμενο fast track πρέπει επιτέλους να γίνει πραγματικότητα και για την ελληνική αγορά και να δημιουργηθεί ένα σταθερό επενδυτικό περιβάλλον, που θα ενισχυει τις αναπτυξιακές δυνατότητες της ελληνικής οικονομίας.

Ο Οικουμενικός Ελληνισμός, είναι ένα τεράστιο αναξιοποίητο εθνικό κεφάλαιο. Οι Έλληνες που βρίσκονται σε κάθε γωνιά της γης, πάντα έχουν στη σκέψη, στο μυαλό και στην καρδιά τους την Ελλάδα. Ειδικά αυτή την εποχή, είναι ιδιαίτερα ενθαρρυντικό να διαπιστώνουμε ότι ο Ελληνισμός της Διασποράς στέλνει μηνύματα αλληλεγγύης και

συμπράστασης στην πανεθνική προσπάθεια. Στην εθνική προσπάθεια για την ανόρθωση της χώρας χρειαζόμαστε και τον δικό του δυναμισμό, τη δική του συμβολή, τη δική του βοήθεια, τις δικές του προτάσεις. Στο πλαίσιο αυτό θεωρούμε εθνικά επιβεβλημένη την ενίσχυση των δεσμών της πατρίδας μας με τους απόδημους Έλληνες και, κατ' επέκταση, τη νομοθετική κατοχύρωση του δικαιώματός τους να μετέχουν στις εθνικές εκλογές. Η ΝΔ είχε αναλάβει στα πλαίσια της προηγούμενης συνταγματικής αναθεώρησης την πρωτοβουλία για την ρύθμιση της ψήφου των ομογενών, η οποία όμως δεν ευοδώθηκε, καθώς απαιτείται ενισχυμένη πλειοψηφία των 2/3 στο Κοινοβούλιο, και υπήρξε η αρνηση της τότε αντιπολιτευσης να συναινέσει. Η Νέα Δημοκρατία δεν έχει εγκαταλείψει την διαχρονική της θέση υπέρ της ψήφου των ομογενών, για την οποία σε συγκεκριμένο χρόνο θα υπάρξουν στοχευμένες πρωτοβουλίες.

Η Ελλάδα της Μεταπολίτευσης πέρασε μια μακρά περίοδο όπου τα πάντα τα βλέπαμε με το μυωπικό πρίσμα της κομματοκρατίας. Ωμως υπάρχουν πολλοί και συγκεκριμένοι τομείς στην ελληνική πολιτική πραγματικότητα και δραστηριότητα, οι οποίοι δεν θα έπρεπε να λειτουργούν κάτω από το πρίσμα της όποιας κομματικής αν θέλετε αναφοράς ή της όποιας μικροκομματικής επιδίωξης. Τομείς όπως η εξωτερική πολιτική, η εθνική Άμυνα, η Υγεία, η Παιδεία, η Κοινωνική Ασφάλιση, και κυρίως ο Οικουμενικός Ελληνισμός, δεν θα έπρεπε να μπαίνουν σε μία λογική μικροπολιτικών κυβερνητικών επιλογών αλλά να έχουν συγκεκριμένα μία και μόνον εθνική αναφορά και εθνική επιδίωξη. Η κυβέρνηση του Αντώνη Σαμαρά, στηριζόμενη και από τους κυβερνητικούς μας εταίρους, αφήνοντας πίσω το κακό παρελθόν θέτει στόχους πανεθνικούς, ακόμη και σ' αυτό το κομμάτι του Οικουμενικού ελληνισμού, στην μεγάλη μας προσπάθεια για να ξαναδώσουμε στην πατρίδα μας την αίγλη και τη θέση που είχε στο παρελθόν. —◆—

Ο **Κώστας Τσιάρας** είναι Υφυπουργός Εξωτερικών αρμόδιος για θέματα απόδημου Ελληνισμού και Βουλευτής Καρδίτσας με τη Νέα Δημοκρατία

TREAT THE
EARTH WELL.
IT WAS NOT
GIVEN TO YOU
BY YOUR
PARENTS,
IT WAS
LOANED
TO YOU
BY YOUR
CHILDREN

“Έλληνες απόδημοι στο εξωτερικό”

Χρήστος Μουζεβίρης

Εδώ και 8 χρόνια, ζω μόνιμα στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας. Η απόφαση μου να φύγω από την χώρα που γεννήθηκα αποδείχτηκε να είναι η σοφότερη απόφαση της ζωής μου. Όχι ότι δεν υπάρχουν δυσκολίες και όλα είναι ρόδινα. Αλλά η μετανάστευση μου έδωσε προβάδισμα και πλεονεκτήματα έναντι άλλων ανθρώπων που δεν έχουν ζήσει σε άλλη χώρα εκτός της μητρικής τους, ή έχουν ταξιδέψει σε άλλες χώρες.

Όταν πρωτοήρθα στο Δουβλίνο, δεν ήξερα κανέναν εδώ. Έτσι άρχισα να κάνω παρέα με ανθρώπους από πολλές άλλες εθνικότητες. Έμαθα καινούρια ήθη και έθιμα, κυρίως του ντόπιου πλυθησμού. Έμαθα να σκέφτομαι με άλλη νοοτροπία, να βλέπω τα πράγματα από άλλη σκοπιά.

Και σε πολλές περιπτώσεις είδα που μπορούσα να βελτιώσω η να αλλάξω το τρόπο σκέψης μου, πώς να μάθω να σκέφτομαι όπως οι Ιρλανδοί και οι άλλοι λαοί που ήρθα σε επαφή. Στην αρχή δεν αντιλαμβανόμουν τις αλλαγές που γινόταν στις αντιλήψεις μου. Ήταν δύσκολο να εδραιώσω φιλίες, να βρώ εργασία που να με ικανοποιεί και να μην πέφτω θύμα εκμετάλευσης.

Αλλά όλα αυτά τα μαθήματα ήταν πολύτιμα μαθήματα ζωής, που με ανάγκασαν να χρησιμοποιήσω το κεφάλι μου για να επιβιώσω. Αφού έμαθα την νοοτροπία των ντόπιων, άρχισα να καταλαβαίνω που κάνουμε λάθος ως Έλληνες σε εργασιακά, πολιτικά, κοινωνικά, πολιτισμικά και άλλα θέματα. Και πού φυσικά έχουμε προτερήματα.

Με τα χρόνια άρχισα να χάνω την στενή και περιορισμένη αντίληψη που έχουν οι περισσότεροι Έλληνες αλλά και οι ντόπιοι Ιρλανδοί. Σαν κάποιος να μου έδωσε έναν μαγικό καθρέπτη που κάθε φορά που κάνεις κάποια λανθασμένη κίνηση και απορείς τί κάνεις λάθος, να σου το φανερώνει.

Η νοοτροπία μου άλλαξε, τα πιστεύω μου άλλαξαν. Τότε άρχισε μια άλλη μάχη: να διαπιστώσω πού ανήκω πλέον. Όταν είμαι στην Ιρλανδία και μιλάω με τους Ιρλανδούς φίλους, υπάρχουν φορές που αναπόφευκτα τους κριτικάρω σε όλα αυτά που κάνουν λάθος και τους δίνω μια διαφορετική λύση στο πρόβλημά τους. Πολλές φορές το αντιλαμβάνονται λάθος και νομίζουν ότι είμαι σνομπ. Και ναι, υπάρχει ζήλεια και ξενοφοβία ανάμεσα και στους Ιρλανδούς, ειδικά σε ότι είναι και ξένο αλλά και διαφορετικό και καλύτερο.

Το ίδιο συμβαίνει και με πολλούς Έλληνες όταν επισκέπτομαι την Ελλάδα. Κάποιες φορές οι συγγενείς και φίλοι δεν αντιλαμβάνονται κάποια επιχειρήματα που χρησιμοποιώ σε συζητήσεις μας, αν και δείχνουν σίγουρα ενδιαφέρον. Πολλοί παραδειγματίζονται, άλλοι έρχονται σε άβολη θέση. Κάποιοι με θαυμάζουν, άλλοι με φθονούν. Απλά γιατί σκέφτομαι πράγματα που αυτοί με την περιορισμένη «εθνική» τους αντίληψη, δεν μπορούν.

Η διαφορά μας είναι ότι εγώ πλέον είμαι και αισθάνομαι κοσμοπολίτης. Δεν αισθάνομαι Έλληνας μόνο, αλλά και Ευρωπαίος και πολίτης του κόσμου. Κάποια χαρακτηριστικά του

«τυπικού» Έλληνα τα έχω αφήσει πίσω μου. Και κάποια άλλα από αυτά τα χαρακτηριστικά τα χρησιμοποιώ συχνά για να αποκτήσω πρωταίρημα έναντι των Ιρλανδών και άλλων συναδέλφων άλλων εθνικοτήτων.

Για μένα το να είσαι Έλληνας δεν είναι πλέον να είσαι κολλημένος στην «παράδοση,» αλλά να χρησιμοποιείς κάποιες παραδόσεις στο να εμπλουτίσεις την ζωή σου. Την φιλοξενία, το φαγητό, το φιλότιμο, την εργατικότητα και την «ανοιχτή καρδιά» του Έλληνα τα κουβαλάω πάντα μαζί μου και τα χρησιμοποιώ τακτικά για να κερδίσω ανθρώπους και επιχειρήματα.

Αλλά την στενομυαλιά, τον φόβο για κάθε ξένο και διαφορετικό ή προοδευτικό, την τυφλή αποδοχή της ιδεολογίας των γονέων μας, την αποπνικτική πολλές φορές σχέση μεταξύ γονέα-παιδιού ή μεταξύ δύο εραστών, όλα αυτά τα έχω αφήσει πίσω. Και η σχέση μου με την θρησκεία και την «Ορθοδοξία» έχει φυσικά αναπόφευκτα αλλάξει.

Υπάρχει Ελληνο-ορθόδοξη εκκλησία στο Δουβλίνο, και έχουμε και Ορθόδοξο ιερέα που είναι Ιρλανδός στην καταγωγή. Άλλαξε θρησκεία κατά την παραμονή του στην Κύπρο, και ενώ υπηρετούσε στον Ιρλανδικό στρατό και τα Ηνωμένα Έθνη μετά την εισβολή των Τούρκων στη Μεγαλόνησο. Έτσι μπορώ να διατηρώ κάποια από τα αγαπημένα μου έθιμα όπως αυτά του Πάσχα, αλλά χωρίς να είμαι αδιάλλακτος σε θέματα δόγματος.

Τα Χριστούγεννα για παραδείγματος χάρη, τα γιορτάζω με τρόπο «Ιρλανδικό» ή «Ευρωπαϊκό.» Πηγαίνω σε Καθολική ή Προτεσταντική

εκκλησία με φίλους. Δεν χρειάζομαι να ακολουθώ απαραίτητα τα Ελληνικά έθιμα, παρά μόνο αυτά που μου αρέσουν. Όπως παραδείγματος χάρη την κοπή της Βασιλόπιτας (όπου η μητέρα μου στέλνει ανελλιπώς κάθε χρόνο ταχυδρομικώς)!

Έχω γενικά αποδεχτεί πολλά έθιμα από την Ιρλανδία και εθνικές εορτές. Όπως την ημέρα του Αγίου Πατρικίου και το περίφημο «Χαλοουίν.» Ενώ έχω εγκαταλείψει τελείως κάποιες άλλες Ελληνικές εορτές όπως ο Δεκαπενταύγουστος.

Εθνικά και θρησκευτικά έθιμα είναι απλά ένα παράδειγμα για τον νέο τρόπο σκέψης και κουλτούρας που έχω αποκτήσει. Ένα υβρίδιο πολιτισμικό, που πολλές φορές μου φέρνει πλεονεκτήματα, ενώ άλλες απλά κάνει την ζωή μου πιο πολύχρωμη, ενδιαφέρουσα και διαφορετική.

Αισθάνομαι απίστευτα τυχερός που είμαι ικανός να έχω αυτή την εμπειρία. Γιατί παρά τα προβλήματα, τον ρατσισμό μερικές φορές και όλες τις δυσκολίες, δεν θα επιθυμούσα ποτέ να γυρίσω πίσω σε αυτό που ήμουν. Τώρα βλέπω τα πράγματα διαφορετικά και εάν ποτέ γυρίσω στην Ελλάδα, δεν θα επιτρέψω στον εαυτό μου να χάσει όλα αυτά που κέρδισα από την διαμονή μου στην Ιρλανδία. —◆

Ο Χρήστος Μουζεβίρης δημοσιογραφεί και ζει στην ιρλανδική πρωτεύουσα το Δουβλίνο. Συγγραφέας του blog “The Eblana European Democratic Movement” <http://eblanademocraticmove.blogspot.com/> και τακτικός συνεργάτης του Ovi magazine.

Το σουβλάκι της ομογένειας

Θανάσης Καλαμίδας

Πριν από μια δεκαετία περίπου συμμετέχοντας σε μια συζήτηση ρωτήθηκα τι είναι αυτό που μου λείπει περισσότερο από την Ελλάδα. Χωρίς να το σκεφτώ ιδιαίτερα – και μάλιστα όταν ρωτήθηκα με χώριζαν πάνω από πέντε χρόνια από την τελευταία μου επίσκεψη στην Ελλάδα – απάντησα το σουβλάκι. Όπως ήταν φυσικό ακλούθησε πολύ γέλιο και μάλιστα οι περισσότεροι συμμετέχοντες κρίνοντας από το γενικότερο μέγεθος μου πέρασαν σε σειρά υποδείξεων περί διατροφής. Αλλά το τελικό συμπέρασμα ήταν ότι σε όλους μας ...λείπει το σουβλάκι, ο γύρος με πίττα, το καλαμάκι με πίττα ή όπως αλλιώς ο καθένας μας ήθελε να το αποκαλεί. Το σημαντικό ήταν ότι σε όλους μας έλειπε το σουβλάκι.

Εκτός από το σουβλάκι το άλλο κοινό που είχαμε όσοι συμμετείχαμε σε αυτή τη συζήτηση ήταν ότι ζούσαμε όλοι στο εξωτερικό, απόδημοι από δέκα έως τριάντα χρόνια. Όλοι μας είχαμε πια δημιουργήσει ζωή μακριά από την Ελλάδα και όλοι μας πια ήμασταν κομμάτι της ελληνικής ομογένειας.

Αλλά και η ιστορία με το σουβλάκι δεν τέλειωσε εκεί. Στη συνέχεια έγραψα κι ένα άρθρο που το είδα να αναδημοσιεύεται σε δεκάδες μπλογκς και sites ομογενών σε όλο το κόσμο προσθέτοντας σκέψεις και αναμνήσεις που είχαν να κάνουν με το σουβλάκι αλλά με τίποτα δεν είχαν να κάνουν με την πίττα, την ποιότητα του κρέατος, το τζατζίκι η το αν είχαν πατάτες μέσα η όχι. Είχε να κάνει με το να λείπεις πολλά χρόνια από την Ελλάδα, είχε να κάνει με το δημιουργήσει ένα καινούργιο σπίτι σε άλλη χώρα αλλά να σου λείπουν οι ρίζες σου και να νοιώθεις μόνιμα το κάλεσμα. Αυτό είναι το σουβλάκι της ομογένειας.

Όσα χρόνια ζω στο εξωτερικό κάθε φορά που γυρνώ στην Ελλάδα το πρώτο πράγμα που κάνουμε εγώ και οι φίλοι μου είναι να πάμε για σουβλάκι. Να το λοιπόν το πρώτο συστατικό από το σουβλάκι. Οι

φίλοι μας. Και εκεί μέσα στη τσίκνα πέρα από τα καλωσορίσματα και τα στην υγεία μας βρίσκουμε χωρίς λέξεις όλα αυτά που μας συνδέουν, την ασφάλεια της συναισθηματικής επαφής σε έδαφος γνώριμο.

Τα ψάθινα καθίσματα και η λαδόκολλα για τραπεζομάντηλο το δευτεροσυστατικό. Το γνώριμο έδαφος βγαλμένο μέσα από τις αναμνήσεις μας. Το μέρος που δεν χρειάζεται να κοιτάξεις γύρω σου, να προσέξεις τι θα πεις και πως θα φερθείς. Γιατί στο σουβλατζίδικο με το σουβλάκι στο χέρι σφυχοτυλιγμένο μπορείς απλά να είσαι εσύ.

Και οι μυρωδιές. Αν είναι καλοκαίρι η τσίκνα και το τραγούδι των τζιτζικιών, αν είναι χειμώνας η τσίκνα και η μυρωδιά της ρετσίνας. Μυρωδιές που ούτε το πνιγηρό Λονδίνο, ούτε το γκρίζο Ελσίνκι μπορούν να σου δώσουν.

Τώρα κλείστε τα μάτια σας και δείτε όλα αυτά τα στοιχεία μαζί. Όσοι ζείτε στην Ελλάδα τα ξέρετε, είναι πιθανώς κομμάτι της καθημερινότητας σας αλλά για μας έχουν πάρει άλλες διαστάσεις, διαστάσεις μυθικές και το σουβλάκι έχει γίνει σύμβολο, κομμάτι γιγάντιο από το νόστιμο ημαρ. Έχουν συνδεθεί με τις αναμνήσεις μας και έχουν γίνει η πολιτεία μας που κουβαλάμε μόνιμα μαζί μας σαν ανάμνηση και αναφορά. Και επειδή το σουβλάκι έχει γίνει σύμβολο το έχουμε μεταδώσει

και στα παιδιά μας. Ναι αυτά τα παιδιά που μοιράζονται δύο πατρίδες αλλά η μια είναι λίγο πιο μακριά, είναι αυτή που δεν την ζουν καθημερινά και υπάρχει περισσότερο στο συναισθηματικό μέρος της ζωής τους συνδεόμενο με τους γονείς τους παρά με την καθημερινή τους πραγματικότητα. Πριν από μερικές μέρες αναφερόμενος στην Ελλάδα και το τελευταίο μου ταξίδι εκεί με έναν φίλο, η κόρη μου που με άκουγε χαμογέλασε πονηρά και είπε, «και σουβλάκι!» Η οκτάχρονη κόρη μου δεν είναι και η πιο φανατική λάτρης του σουβλακιού αλλά ήδη το έχει συνδέσει με την Ελλάδα και έχει τουλάχιστον από ένστικτο καταλάβει τη σημειολογική σημασία του.

Αλλά μιας και μιλάμε για τη κόρη μου και τη Φιλανδία, όταν είχα πρωτοέρθει στην αρκτική χώρα φίλη με γνώση από Ελλάδα αποφάσισε να μου μεταδώσει την εμπειρία του «Φιλανδικού σουβλάκι» όπως χαρακτηριστικά είπε και η ίδια. Και στηθήκαμε μέσα στους -20, στο κέντρο του Ελσίνκι σε μια ουρά μπροστά σε ένα ξεχαρβαλωμένο και παλιό τροχόσπιτο που είχε μεταβληθεί σε καντίνα για να φάμε ένα ...λουκάνικο με μουστάρδα σε λαδόκολλα. Στη παγωνιά και στο όρθιο. Ποιο συναίσθημα και ποια συντροφιά που το μόνο που σκεφτόμουνα ήταν μην τρέξει η μουστάρδα στα γάντια μου και δεν ήξερα πώς να τα καθαρίσω. Όσο για το λουκάνικο, μην το πείτε σε κανέναν Φιλανδό αλλά ...το κατάπια!

Στα χρόνια που ζω εκτός Ελλάδος έχω φάει από λουκάνικο με λάχανο, πατάτες με σως, μπιφτέκι και ωμό ψάρι, μπακαλιάρο με πατάτες σε εφημερίδα μέχρι τηγανιτά μυρμηγκία. Του κάθε κράτους και πολιτισμού το σουβλάκι. Αλλά σαν το σουβλάκι τίποτα και κανένα. Για μένα! Και για την κόρη μου. Και για όλους της ομογένειας και για τα παιδιά μας.

Για το Φιλανδό το λουκάνικο κάτι θα σημαίνει και ξέρω καλά ότι όταν είναι στο εξωτερικό του λείπει, το ίδιο και ο γερμανός με το λάχανο και το λουκάνικο και ο εγγλέζος με τον μπακαλιάρο και τις πατάτες στην εφημερίδα. Αλλά για μένα είναι το σουβλάκι και όλα τα αλλά που κάνουν το σουβλάκι! Τώρα θα μου πείτε ότι υπάρχουν ελληνικά εστιατόρια παντού και όλο και κάποιο από αυτά φτιάχνει σουβλάκι. Δεν είναι το ίδιο. Έχω φάει σε ελληνικό εστιατόριο από την Οσάκα μέχρι την Αλάσκα και από το Κέιπ Τάουν μέχρι το Σαντιάγκο. Καλοί και φιλότιμοι οι έλληνες μάγειροι αλλά σαν το σουβλάκι στον Άγιο Λάζαρο στο Παγκράτι πουθενά! Γιατί υπήρχε το τζατζίκι και η πίττα, με πατάτες η χωρίς πατάτες αλλά δεν υπήρχαν όλα τα υπόλοιπα πολύ σημαντικά συστατικά. Οι φίλοι μου, οι μυρωδιές, το γνώριμο συναισθηματικά έδαφος.

Τώρα μη φανταστείτε ότι έχω σκοπό να κάνω το διδακτορικό μου πάνω στη σημειολογία που έχει το σουβλάκι για τον Έλληνα της ομογένειας, απλά διαβάστε όλα αυτά που θέλω να πω και δεν έχω γράψει. Εμείς οι έλληνες τις διασποράς έχουμε κάνει τη σχέση μας με την Ελλάδα μια σχέση με σύμβολα και αυτά τα σύμβολα είναι που αποζητούμε και ζητούμε κάθε φορά. Και τα σύμβολα δεν είναι μενού αλλά καρτ με κρασί ρεζερβέ αλλά σουβλάκι και ρετσινούλα. Και αυτό πρέπει να καταλάβει και η ελληνική πολιτεία. Και αν καταλάβει αυτό το απλό πράγμα μετά θα καταλάβει ότι εμείς οι έλληνες της διασποράς είμαστε έτοιμοι να βοηθήσουμε και να πληρώσουμε για αυτό το σουβλάκι!

Ο **Θανάσης Καλαμίδας** συνεργάζεται με εφημερίδες, περιοδικά, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς στη Σκανδιναβία και στη Μεγάλη Βρετανία. Ιδρυτής και αρχισυντάκτης του καθημερινού περιοδικού Oni magazine, του Oni project και ιδρυτικό μέλος της πανευρωπαϊκής κίνησης μεταναστών καλλιτεχνών και συγγραφέων. Ζει στη Φιλανδία από το 1999.

Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΠΩΣ ΤΗ ΒΛΕΠΩ ΑΠΟ ΤΗ Ν.Υ. ΤΙ, ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΘΕΛΟΥΜΕ;

Κωνσταντίνος Δ. Λυκογιάννης

Υπάρχουν άνθρωποι που νομίζουν πως λόγω πλούτου, λόγω κοινωνικής θέσεως, λόγω αναστήματος, λόγω παιδείας, λόγω εμφάνισης, είναι, αν όχι ανώτεροι, τουλάχιστον πιο προνομιούχοι από τους άλλους. (Έχουμε ζήσει και ζούμε τις συνέπειες αυτού του αισθήματος υπεροχής, όταν παρουσιάζεται σε επίπεδο εθνών). Εμείς οι Έλληνες έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας και νομίζουμε ότι είμαστε ανώτεροι λόγω καταγωγής. Λόγω της αρχαιοελληνικής μας καταγωγής. Μας έχει γίνει πεποίθηση πως όλος ο κόσμος πρέπει να μας αγαπάει, να μας σέβεται, να μας ανέχεται και να μας συγχωρεί κάθε παρεκτροπή μας. Είναι φυσικό λοιπόν, εφόσον νομίζουμε τον εαυτό μας προνομιούχο και ανώτερο να νομίζουμε τους εαυτούς μας και πιο έξυπνους ώστε να βλέπουμε τους άλλους, όλους τους άλλους, σε ένα πιο χαμηλό διανοητικό επίπεδο. (κουτόφραγκοι, αμερικανάκια, κουνημένοι, μπρούκληδες, κ.α.). Και όχι μόνο, αλλά να μας έχει δημιουργηθεί η αντίληψη ότι όλος ο κόσμος μας χρωστάει. Ότι σαν λαός είμαστε προνομιούχοι, όπως είπα, και θα πρέπει όλος ο κόσμος να ταυτίζεται με τις θέσεις μας στα διεθνή φόρα, υποστηρίζοντας τις απόψεις μας στα εθνικά μας “Δίκαια”.

Στη προσπάθειά μας να αποδείξουμε την ανώτερότητά μας και έτσι να δικαιολογήσουμε τις απαιτήσεις μας για ευνοϊκή προδιάθεση των ξένων στην υποστήριξη των εθνικών μας θεμάτων, απαριθμούμε αυτά, που σαν λαός, αρχαίος και νέος, προσφέραμε στην ανθρωπότητα. Ξεκινάμε με τον Αρχαίο

Ελληνικό πολιτισμό, τους Ολυμπιακούς Αγώνες, το Μεγαλέξαντρο, με το ρόλο της Ελληνικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας σαν ο κυματοθραύστης των ασιατικών επιδρομών εναντίον της Ευρώπης, και καταλήγουμε με τις θυσίες μας και τη ηρωϊκή μας αντίσταση εναντίον του φασισμού και του ναζισμού στο Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των συμμάχων. Και με μια παράξενη λογική, θεωρούμε όλες αυτές τις προσφορές μας σαν εθνική επένδυση, που για όσο υπάρχει Ελληνικό Έθνος, η επένδυση αυτή θα πρέπει αενάως να μας αποδίδει μερίσματα. Και επειδή δεν τα βλέπουμε συνεχώς να έρχονται, επιδιόμαστε σε παράπονα, σε κατάρεις, και σε ύβρεις.

Παράδειγμα αυτής της αντίληψης που

έχει επικρατήσει στη ψυχή του Έλληνα, ότι ο κόσμος πρέπει να λαμβάνει σοβαρά υπ' όψιν του τις εθνικές μας ευαισθησίες, διαβάζω στον ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ της Νέας Υόρκης, της 17 Ιουνίου 2009, ένα άρθρο της κυρίας Αλίκης Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου, (Ομότιμη καθηγήτρια Παντείου Πανεπιστημίου, πρόεδρος του Ιδρύματος Μαραγκοπούλου για τα δικαιώματα του ανθρώπου), με τίτλο Ελλάδα-Κύπρος-Τουρκία και ο νέος Πρόεδρος των ΗΠΑ., ότι στη τελετή για την 65η επέτειο της συμμαχικής απόβασης στη Νορμανδία την 6ην Ιουνίου 1944, είχαμε μια πολύ “οδυνηρή εμπειρία”, διότι, γράφει, ο Πρόεδρος Ομπάμα ζήτησε από το κ. Σαρκοζύ να υποστηρίξει την εισδοχή της Τουρκίας στην Ε.Ε. Επίσης, στις 28 Σεπτεμβρίου 2009, στην εκπομπή του ΕΡΤ Στο δρόμο προς τη κάλη με το κ. Γιάννη Πολίτη, το πρωτοκλασάτο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ και πρώην Υπουργός Προστασίας του Πολίτη κ. Μιχάλης Χρυσοχοϊδης, μας είπε ότι Σαν Έλληνας πολίτης ντράπηκε όταν είδε τον Πρόεδρο Ομπάμα ξυπόλυτο δίπλα στον Ερντογάν να μπαίνει στο Τζαμί.

Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μπορεί να θεωρηθεί “ντροπή” και “οδυνηρή εμπειρία” για μας η συμπεριφορά του Αμερικανού Προέδρου, εκφράζοντας τη σταθερή εξωτερική πολιτική της χώρας του όταν υποστηρίζει τα αμερικανικά συμφέροντα όπως αυτός τα αντιλαμβάνεται. Συνεχίζοντας, η κ. Γιωτοπούλου, γράφει ότι ο πρόεδρος Ομπάμα στερείται “νοησιακής

και συναισθηματικής λειτουργίας”(;), επειδή δεν τήρησε τις υποσχέσεις του στους Έλληνες ψηφοφόρους της Αμερικής και δεν λαμβάνει υπ' όψιν του ότι η Τουρκία ήταν σύμμαχος των Γερμανών στο πρώτο και δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο και δεν παίρνει (ο Ομπάμα) ευνοϊκή για την Ελλάδα θέση στις απαιτήσεις της (Τουρκίας) στο Αιγαίο και τη Κύπρο.

Για να μας πάρει ο κόσμος στα σοβαρά πρέπει και μεις να είμαστε σοβαροί και να χωνέψουμε ότι οι σχέσεις μεταξύ των κρατών δεν έχουν συναισθηματικό υπόβαθρο. Δηλαδή, τα κράτη δεν αγαπούν ούτε μισούν, αλλά έχουν μόνο συμφέροντα και αυτά τα συμφέροντα τους υπαγορεύουν να παίρνουν ό,τι μέτρα χρειάζονται για να τα υπερασπιστούν. Οι σχέσεις των κρατών μεταξύ τους εκδηλώνονται και διατηρούνται με τις κάθε είδους συναλλαγές μεταξύ τους. Κανένα κράτος δεν δίνει αν δεν πάρει ή αν δεν ελπίζει ότι θα πάρει. Μέσα σε αυτό το πάρε-δώσε, όλοι οι λαοί του κόσμου, στις σχέσεις τους με το Ελληνικό Έθνος, για να μας τιμήσουν και να εκδηλώσουν την εκτίμησή τους στο Αρχαίο Ελληνικό πνεύμα και τις Ελληνικές αξίες, πάνω στις οποίες εδραίωσαν τους πολιτισμούς τους, έχουν εμπλουτίσει τις γλώσσες τους με πληθώρα ελληνικών λέξεων, πάραπολλά πανεπιστήμια στο κόσμο έχουν έδρες Ελληνικών Σπουδών και η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή έχει την Ελληνική Σημαία να ηγείται της παρέλασης των αθλητών σε κάθε τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων. Για τον ίδιο λόγο, εκατομμύρια επισκέπτες, λάτρεις του Αρχαίου Ελληνικού

πνεύματος, κατακλύζουν τη χώρα μας κάθε χρόνο για να θαυμάσουν και να μελετήσουν τα μνημεία μας, αφήνοντας πίσω τους σεβαστή ποσότητα σε χρήσιμο συνάλλαγμα. Επίσης δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε τη βοήθεια που μας προσέφεραν οι ξένοι στη νεότερη ιστορία μας, με την ανάπτυξη του φιλελληνισμού στην Ευρώπη και ειδικά στην Αγγλία, όπως και με τη ναυμαχία του Ναυαρίνου, με την οποία επισφραγίστηκε η δημιουργία του Ελληνικού Κράτους, ούτε, αργότερα επί Τρικούπη, την επιστροφή των Επτανήσων. Για δε τις θυσίες μας στο δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο πήραμε τα Δωδεκάνησα και με το Δόγμα Τρούμαν, σε συνδυασμό με το Σχέδιο Μάρσαλ, ανασυγκροτηθήκαμε από τη κατοχή και τον εμφύλιο σαν κράτος και αποφύγαμε να έχουμε τη τύχη των βορείων γειτόνων μας. Μπορεί για μερικούς από εμάς σήμερα, όλα αυτά να έχουν ξεθωριάσει και να μη θεωρούνται φανταχτερά, αλλά δεν θα πρέπει να τα βλέπουμε περιφρονητικά σαν ψίχουλα και να τα προσπερνάμε.

Είναι αλήθεια πως σε πολλές περιπτώσεις οι ισχυροί σύμμαχοί μας, μας έχουν φερθεί άδικα και δικαιολογημένα αισθανόμαστε αδικημένοι, αλλά πριν αρχίσουμε τις βρισιές και τα παράπονα, θα πρέπει να αναλύσουμε με ρεαλισμό τη κάθε περίπτωση λαμβάνοντας υπ' όψιν, όχι μόνο τα δικά μας, αλλά και δικά τους συμφέροντα, αν θέλουμε και αυτοί να υπολογίζουν τα δικά μας, όταν αποφασίζουν σχετικά. Δεν πρέπει να μετράμε επακριβώς μόνο τι δεν πήραμε, αλλά και τι δώσαμε ή δεν δώσαμε εμείς σε μια δεδομένη περίπτωση. Λόγω της πρωτοκαθεδρείας της στη διεθνή

σκηνή, τα περισσότερα και τα πικρότερα παράπονα απευθύνονται προς στην μεριά της Αμερικής. Κάθε σκεπτόμενη, πολιτική ή δημοσιογραφική ομιλούσα κεφαλή στη χώρα μας, έχει πάντα κάτι πικρόχολο και απαξιωτικό να πει για την Αμερική. Για κάθε κακό που μας συμβαίνει, πάντα πίσω από αυτό βρίσκεται μια συννομωσία με επί κεφαλής την Αμερική και τη C.I.A. Δεξιοί και αριστεροί έχουν ένα κοινό παρονομαστή, την απέχθειά τους για την Αμερική. Φτάσαμε στο σημείο να βεβηλώσουμε τον ανδριάντα του Τρούμαν, που μας έδωσε να φάμε όταν πεινούσαμε και μας έσωσε από τα νύχια του κομμουνισμού και όχι μόνο, αλλά βρίσκουμε φυσικό, κάθε χρόνο στις 17 Νοέμβρη, μετά τη κατάθεση στεφάνων, τιμώντας τη μνήμη αυτών που έδωσαν τη ζωή τους αγωνιζόμενοι για δημοκρατία εναντίον της χούντας στο Πολυτεχνείο, να πορευόμαστε συντεταγμένα με υβριστικά πανώ εναντίον της Αμερικανικής Πρεσβείας, εκτοξεύοντας ύβρεις με ντομάτες και σκουπίδια. Με αποτέλεσμα, να φέρνουμε το Υπουργείο μας των Εξωτερικών σε δύσκολη θέση, ξοδεύοντας το διπλωματικό μας κεφάλαιο, σε μια διαρκή προσπάθεια να πείσει τους Αμερικανούς ότι δεν είμαστε ελέφαντες, ότι δεν θα πρέπει να μας παίρνουν τόσο σοβαρά γιατί δεν το εννοούμε και ότι κατά βάθος δεν είμαστε αντι-αμερικανοί. Ως εκ τούτου, όχι μόνο δεν μπορούμε να απαιτήσουμε ή και να ζητήσουμε, αλλά ούτε καν να παρακαλέσουμε για κάτι που νομίζουμε ότι δικαιούμαστε.

Είναι επιτακτική ανάγκη, εμείς οι Έλληνες να σταματήσουμε να παρουσιάζουμε συμπτώματα σχιζοφρένειας. Αν πραγματικά

ανήκουμε στη Δύση, όπως είπε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, πρέπει να αρχίσουμε να σκεπτόμαστε και να ενεργούμε σαν δυτικοί. Πρέπει να τιμούμε τις υπογραφές μας στις διεθνείς συμμαχίες μας και να μοιραζόμαστε μαζί τους τα επιμύθια κάθε επιχείρησης που αναλαμβάνουν, είτε αυτά είναι καλά είτε κακά. Πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν είμαστε αρκετά ισχυροί ώστε, παρακινούμενοι από τα συναισθήματά μας, να ενεργούμε αντίθετα προς τη πολιτική των συμμαχιών μας. Όταν όλη η Δύση είναι εναντίον του Μιλόσεβιτς για παράδειγμα, δεν είναι ούτε λογικό αλλά ούτε και συμφέρον για μας να τον αγκαλιάζουμε. Μας κακοφάνηκε όταν ο Ομπάμα επισκέφτηκε τη Τουρκία χωρίς να επισκεφτεί τη χώρα μας, αλλά εμείς του δώσαμε μια εύκολη δικαιολογία να το κάνει, γιατί όταν παλαιότερα ήλθε για λίγες ώρες στην Αθήνα ο Πρόεδρος Κλίντον, επιτρέψαμε στον κ. Καζάκο να στήσει Λαϊκό Δικαστήριο για να τον δικάσει σαν εγκληματία πολέμου. Όπως είπα και παραπάνω, πρέπει, όχι μόνο να είμαστε, αλλά να φαινόμαστε και να συμπεριφερόμαστε σαν σοβαροί.

Το State Department και το Foreign Office, που καθορίζουν σταθερά την εξωτερική πολιτική της Αμερικής και της Αγγλίας, είναι γεμάτα με ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους που έχουν μεγαλώσει και ανδρωθεί με το αντικομμουνιστικό μένος και θα περάσουν πολλά χρόνια πριν η επιρροή του Κίσσινγκερ, του Χόλμπρουκ,

της Ωλλμπράιτ, του Ηγκλμπέργκερ, του Φριντ και τόσων άλλων γνωστών και αγνώστων αντικομμουνιστών, πάψει να επηρεάζει τη διπλωματία των Ηνωμένων Πολιτειών και της Αγγλίας. Μέχρι τότε, η αριστερή νομεκλατούρα της Ελλάδος (με το πορτραίτο του Τσε Γκουεβέρα στη πιο περίοπτη θέση σε κάθε γραφείο) και το 35% του κομμουνιστικού κόμματος της Κύπρου, θα αποτελούν το σκιάχτρο, που δεν θα αφήνει τους Αγγλοαμερικανούς να αισθάνονται άνετα μαζί μας για να μας εμπιστευτούν για να γίνουμε μέρος της άμυνας των πετρελαίων της Μέσης Ανατολής και του Ισραήλ.

Αν παραδεχτούμε τη σοφία των αρχαίων μας προγόνων (Δημοσθένης) που έλεγαν ότι Προς γαρ το τελευταίον εκβάν, έκαστον των πριν υπαρξάντων κρίνεται, πρέπει να αναρωτηθούμε τί δώσαμε τώρα τελευταία εμείς στην Αμερική για να έχουμε το ηθικό δικαίωμα να της ζητάμε. Οι Αμερικάνοι δεν ξεχνούν τα προεκλογικά συνθήματα (slogan), ΕΟΚ, ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο ή Έξω οι Βάσεις, Ιμπεριαλιστές, Δολοφόνοι των λαών και δεν ζητήσαμε ποτέ δημοσίως, όχι στα κρυφά, συγγνώμη σαν κυβέρνηση ή σαν Βουλή, από τον Αμερικανικό λαό για αυτή την αθλιότητα που ονομάζουμε πορεία προς την Αμερικανική Πρεσβεία, κάθε 17 του Νοέμβρη; Στο πόλεμο του Ιράκ, επιτρέψαμε στην Αμερική να χρησιμοποιήσει τη Βάση της στη Σούδα, αλλά το κρατήσαμε εφτασφράγιστο κρυφό μυστικό και όταν ο κ. Σημίτης επισκέφτηκε

την Ουάσινγκτον και ο Πρόεδρος Μπούς θέλησε να τον ευχαριστήσει δημοσίως, τον παρακάλεσε (ο κ. Σημίτης) να μην το αναφέρει. Έτσι, ο Αμερικανικός λαός αγνοεί τη συνεισφορά μας σε αυτό το πόλεμο που κάνουν και το μόνο που ξέρουν είναι ότι στους πολέμους του στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, στείλαμε μια Υγειονομική Μονάδα και μια μονάδα Μηχανικού στο Αφγανιστάν, και μάλιστα το ΚΥΣΕΑ αποφάσισε ότι για λόγους ασφαλείας θα μένουν στη πρωτεύουσα ΚΑΜΠΟΥΛ, αρνούμενοι να στείλουμε μάχιμο στρατό, όπως έκανε η ΠΓΔΜ, η Ρουμανία, η Πολωνία, η Βουλγαρία, η Γεωργία και τα άλλα κράτη της Νέας Ευρώπης. Άκουσα δεξιούς διανοούμενους να τρομάζουν στην ιδέα ότι μπορεί να διευκολύνουμε τον Ομπάμα και να δεχτεί η Ελλάδα 5 ή 6 φυλακισμένους από το Γκουαντάναμο, που δεν μπορούν να επιστρέψουν στις χώρες τους όταν αποφυλακιστούν. Πως μπορούμε να ζητάμε από την Αμερική και τους συμμάχους μας υποστήριξη στα θέματα που μας αφορούν και να θυμώνουμε όταν δεν μας υποστηρίζουν, αφού εμείς ποτέ δεν τους δώσαμε, δημοσίως ούτε καν λεκτική στήριξη σε καμία από τις πρωτοβουλίες τους;

Επαναλαμβάνω αυτό που έγραψα και δημοσιεύτηκε στον Ε.Κ. της Νέας Υόρκης το Νοέμβριο του 2004, γιατί δεν άλλαξε τίποτα από τότε και παραμένει ακόμα επίκαιρο.: “Δεν νομίζετε ότι πρέπει να αποφασίσουμε τελικά για τις σχέσεις μας με

την Αμερική; Ή είναι φίλη μας και έχουμε το δικαίωμα να της ζητάμε ό,τι θέλουμε και να τιμάται τους αγωνιστές μας της δημοκρατίας χωρίς πορείες στη πρεσβεία τους ή να τη θεωρήσουμε εχθρά μας και να συνεχίσουμε τις πορείες μας αλλά να έχουμε και την αξιοπρέπεια να μην της ζητάμε τίποτα.” Είναι πράγματι σχιζοφρενική η συμπεριφορά μας έναντι της Αμερικής. Η Αμερική είναι και για πολλά χρόνια ακόμα θα είναι, η μοναδική υπερδύναμη σε αυτό το πλανήτη. Είναι η δύναμη που λύνει και δένει που λέει ο λαός μας. Ο λόγος της και η θέλησή της ακόμα περνάει και μετράει. Και αν κάποιος αγνοήσει τη θέλησή της, κάποτε με κάποιο τρόπο, θα τη βρει μπροστά του (βέτο μας στην είσοδο ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ, εξαίρεση Ελλάδος από τη βίζα). Όλα τα κράτη της Ανατολικής Ευρώπης, πρώην μέλη της Σοβιετικής Ένωσης, μπήκαν στο ΝΑΤΟ και στην Ευρωπαϊκή Ένωση επειδή το ήθελε η Αμερική. Το Κοσσυφοπέδιο είναι κράτος σήμερα γιατί το θέλει η Αμερική.

Η Αμερική είναι εκείνη που μπορεί να βοηθήσει στην επίλυση όλων των διαφορών μας που έχουμε με τη Τουρκία στο Αιγαίο και στη Κύπρο. Η Αμερική είναι η μόνη που μπορεί να ασκήσει πίεση στα Σκόπια για να λύσουμε αυτό το πρόβλημα της ονομασίας και να γλυτώσουμε από αυτό το αγκάθι στο πλευρό μας και δεν υπάρχει Έλληνας, δεξιός ή αριστερός, φτωχός ή πλούσιος, μορφωμένος ή αμόρφωτος, κυβερνών ή κυβερνώμενος, που να μη ξέρει αυτή την αλήθεια. Και όμως εμείς, με ένα ανεξήγητο

μαζοχισμό, αγνοώντας τη πραγματικότητα, επιμένουμε να της πηγαίνουμε κόντρα. Ο πρόεδρος της Κύπρου, ξέρει πολύ καλύτερα από κάθε άλλον, ότι η μόνη χώρα που μπορεί να ασκήσει πίεση στη Τουρκία για να δεχτεί μια λύση στο Κυπριακό, είναι η Αμερική. Και όμως, ο κ. Χριστόφιας, για καθαρά ιδεολογικούς λόγους, θεώρησε αναγκαίον να ανοίξει Κυπριακή πρεσβεία στη Βενεζουέλα και στη Κούβα και να αγκαλιάσει τον κ. Τσάβες και τον Κάστρο, δύο δεδηλωμένους αντίπαλους των ΗΠΑ. Μάλιστα στο μέσον της διαπραγματεύσεως για τη λύση του Κυπριακού, ο κ. Χριστόφιας, επί τη ευκαιρία των εγκαινίων της Πρεσβείας, επισκέφτηκε τη Κούβα εκθειάζοντας το καθεστώς και τις επιτεύξεις του.

Δεν υπάρχει πολιτικός, δεξιός ή αριστερός, στην Ελλάδα που θα τολμήσει να πει δημοσίως κάτι καλό για την Αμερική. Μετά τη περιπέτεια των Ιμίων, όταν ο τότε πρωθυπουργός κ. Σημίτης, από του βήματος της Βουλής, ευχαρίστησε τις ΗΠΑ για τη συμβολή τους να αποτραπεί Ελληνοτουρκικός πόλεμος, έπεσαν όλοι επάνω του να τον φάνε και του έδωσαν το πιο απεχθή χαρακτηρισμό, τον είπαν προδότη φιλοαμερικανό πράκτορα της C.I.A. Γιατί; Κανείς δεν μπορεί να δώσει μια λογική εξήγηση. Κανείς δεν μπορεί να δώσει μια ευλογοφανή δικαιολογία, γιατί συνεχώς ζητάμε χάρες από την Αμερική, αλλά δεν είμαστε διατεθειμένοι να πούμε γι' αυτή ούτε καν ένα καλό λόγο. Όλοι μιλάνε κατά της Αμερικής αλλά κορδώνονται

όταν φορούν αμερικάνικα τζινς, όταν πίνουν αμερικάνικα ποιά, όταν εκστασιάζονται με την αμερικάνικη μουσική ή προτιμούν να έρχονται εδώ στη Νέα Υόρκη για να κάνουν φτηνότερα τα ψώνια τους. Πριν μερικά χρόνια ζήτησα τηλεφωνικά από ένα φίλο Έλληνα γιατρό να έλθει στην Αμερική, που ένας κοινός μας φίλος πέθαινε και τον ζητούσε επίμονα να τον δει και αρνήθηκε με τη δικαιολογία ότι δεν ήθελε να πατήσει ποτέ το πόδι του στην Αμερική επειδή ο Μπους έκανε το πόλεμο στο Ιράκ. Έτσι ο φίλος μας πέθανε με το παράπονο ότι δεν είδε το φίλο του, που πίστευε ότι είχε τη δύναμη να τον σώσει. Μπροστά στην απέχθειά μας για την Αμερική, χάσαμε ακόμα και την ανθρωπιά μας.

Κανένας πολιτικός στην Ελλάδα δεν θα τολμήσει φανερά να πάρει φιλο-αμερικανική θέση και μάλιστα σε προεκλογική περίοδο. Ο Ανδρέας το '81 βγήκε με τα τσαρούχια με το σύνθημα ΕΟΚ και ΝΑΤΟ ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ και ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ, αλλά όταν έγινε πρωθυπουργός αγνόησε όλα τα προεκλογικά του συνθήματα και η πρώτη υπογραφή που έβαλε, ήταν στη συνθήκη με την Αμερική για την ανανέωση της συμφωνίας για τη Βάση της Σούδας. Αυτή η Βάση της Σούδας είναι ζωτικής σημασίας για τα στρατηγικά σχέδια της Αμερικής και του ΝΑΤΟ στην άμυνα των πετρελαίων της Μέσης Ανατολής και του Ισραήλ. Είναι η πιο ζωτική από όλες τις βάσεις της στη Μεσόγειο και τη Τουρκία και ένας άσσος στο μανίκι της Ελληνικής διπλωματίας, που ποτέ

δεν το έπαιξε φανερά για να ζητήσουμε ανταλλάγματα. Το Κογκρέσσο και η Αμερικανική κοινή γνώμη δεν το ξέρει γιατί ποτέ δεν το προβάλαμε. Εκείνο που ακούν είναι ότι ο Ελληνικός λαός είναι κατά 75% και παραπάνω αντιαμερικανός και κάθε χρόνο βλέπουν στη τηλεόραση και διαβάζουν τις εφημερίδες ότι πάμε στη Πρεσβεία τους και τους πετάμε αυγά και ντομάτες.

Είναι γνωστές και τεκμηριωμένες οι επιβουλές των βορείων γειτόνων μας για την εκτός της Ελλάδος ενοποίηση του Μακεδονικού χώρου και ο ρόλος τους στον εμφύλιο, καθώς επίσης και το γεγονός ότι η πρώτη χώρα που αναγνώρισε τη ΠΓΔΜ σαν “Μακεδονία” είναι η Σερβία, αλλά οι Ελληνικές κυβερνήσεις, απηχούσες το δημόσιο αίσθημα προς τον αδελφό Σερβικό λαό, τους συγχώρησαν και σε έκφραση αυτής της αγάπης ακόμα δεν έχουμε αναγνωρίσει το Κοσσυφοπέδιο, όπως όλοι οι άλλοι δυτικοί σύμμαχοί μας. Κάθε καλόπιστος παρατηρητής, έχει δυσκολία να αντιληφθεί ποιο είναι το πολύ μεγάλο κακό που μας έκανε η Αμερική, ώστε, να συγχωρούμε και να συμπαραστεκόμαστε σε αυτούς που συνέβαλαν στο αιματοκύλισμα του τόπου μας, αλλά να μη μπορούμε να συγχωρήσουμε της καταραμένη Αμερική για την υποστήριξη των συμφερόντων της στη περιοχή μας, κατά τη περίοδο του ψυχρού πολέμου, ώστε να επιτρέπουμε σε αυτόν τον αναιτίο και παιδαριώδη αντιαμερικανισμό να εξακολουθεί να δηλητηριάζει τις σχέσεις μας μαζί της, όταν μάλιστα την έχουμε τόσο μεγάλη ανάγκη.

Από που προέρχεται αυτή η σφοδρότητα του μίσους εναντίον της Αμερικής, ώστε δημοσίως να εκφράζουμε ικανοποίηση (Καλά να πάθουν), για το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στους δίδυμους πύργους της Νέας Υόρκης; Ξέρει κανείς ότι όλες ανεξαιρέτως οι ελληνικές εφημερίδες αρνήθηκαν να δημοσιεύσουν τα ονόματα των 45 Ελληνο-αμερικανών που θάφτηκαν κάτω από τα συντρίμια τους;

Είναι απολύτως αναγκαίο εμείς οι Έλληνες να αποφασίσουμε τι τελικά θέλουμε από την Αμερική και, γενικά, τη Δύση. Η πολιτική ηγεσία της χώρας μας ξέρει πολύ καλά που ανήκουμε και γιατί. Αντί όμως να ηγηθεί και να εξηγήσει στο λαό την αλήθεια, τον ακολουθεί στα αντιαμερικανικά του συναισθήματα, με τη σκέψη της πάντα στις επόμενες εκλογές. Το πολιτικό κόστος είναι ο μινώταυρος, όχι μόνο της λογικής και συμφέρουσας εξωτερικής μας πολιτικής, αλλά και της ανάπτυξης του τόπου μας. Είναι αναγνωρισμένο από όλους τους οικονομολόγους και τους πολιτικούς ότι οι ξένες επενδύσεις είναι απαραίτητες για την ανάπτυξη της οικονομίας μας, αλλά πρέπει επίσης να ξέρουν πως κανένας εχέφρων ξένος επιχειρηματίας δεν θα επενδύσει σε μια χώρα που ο λαός της διάκειται τόσο πολύ εχθρικά στην ηγέτιδα του δυτικού κόσμου. Ο μεγαλύτερος φόβος των Ελληνικών κομμάτων, εκτός από τα προφανή, είναι να θεωρηθούν ακροδεξιά. Και νομίζουν πως ο μόνος τρόπος να το αποδείξουν, είναι να το παίξουν αντιαμερικανοί. Αποτέλεσμα, όχι μόνο να είμαστε απομονωμένοι μέσα

στις συμμαχίες μας και να φαινόμαστε αστείοι, αλλά και να μη κάνουμε τις απαραίτητες τομές στην οικονομία μας για να προσελκύσουμε επενδύσεις, για να μη μας πουν νεοφιλελεύθερους.

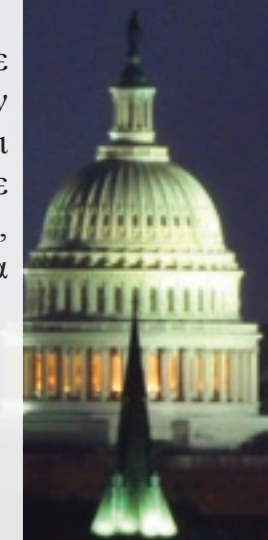
Συμπερασματικά, όταν λάβουμε υπόψιν το θυμικό και τις συναισθηματικές εκφράσεις του Έλληνα καθώς επίσης και τις αντιδράσεις του στα γεγονότα της ιστορίας μας των τελευταίων χρόνων, αν υποθέσουμε πως η Αμερική είχε βουλιάξει το “Έλλη”, αν μας είχε κηρύξει το πόλεμο, αν μας είχε κατακτήσει, αν εξ αιτίας της κατάκτησης είχαν πεθάνει ένα εκατομμύριο Έλληνες από το πόλεμο τη πείνα και τις εκτελέσεις, αν δεν μας πλήρωνε πολεμικές αποζημιώσεις, όπως πλήρωσε όλες τις άλλες χώρες της Ευρώπης, (ακόμα η οικογένειά μου περιμένει αποζημίωση για το σπίτι μας που έκαψαν οι Γερμανοί επειδή ήμασταν στην αντίσταση), αν είχε ξεκληρίσει τον Ελληνισμό του Καυκάσου και του Βόρειου Πόντου, αν συνομωτούσε να προσαρτίσει μέρος της χώρας μας στα γειτονικά κράτη, αν βοηθούσε στο αιματοκύλισμα της χώρας μας, αλλά, δεν ευνοούσε την επικράτηση της χούντας και δεν έκανε τα στραβά μάτια στην εισβολή και τη κατοχή της Κύπρου, τότε η Αμερική θα ήταν καλή μας φίλη και οι Αμερικανοί αγαπητός αδελφός λαός. Έτσι ακριβώς δεν συμβαίνει σήμερα; Αυτοί που μας έβλαψαν είναι φίλοι μας αγαπητοί και οι Αμερικανοί που με κάθε τρόπο μας βοήθησαν και μας έδωσαν να φάμε όταν πεινούσαμε, είναι οι άσπονδοι εχθροί μας. Δεν χρειαζόμαστε γιατρό;

Υπάρχει κανένας διακεκριμένος Έλληνας ιστορικός, πολιτικός, διανοούμενος, ακαδημαϊκός, δημοσιογράφος, διπλωμάτης, που θα μπορούσε να δώσει μια λογική εξήγηση στο φαινόμενο αυτό του αδικαιολόγητου αντιαμερικανισμού που επικρατεί στην Ελλάδα; Μπορεί κάποιος αρμόδιος να εξηγήσει γιατί η ελληνική πολιτική και το κοινό αίσθημα, μας φέρνει αντίθετους προς τους διεθνείς πόλους που ανήκουμε και μας είναι χρήσιμοι; Υπάρχει στην Ελλάδα κάποιος φωτισμένος ηγέτης, που θα πάει κόντρα στο ρεύμα και θα προσπαθήσει να δια φωτίσει και να πείσει το λαό, ότι δεν φταίνει πάντα οι Αμερικανοί για ό,τι κακό μας συμβαίνει; Θεωρώ ότι ο Ελληνικός λαός, είναι αρκετά ανεπτυγμένος και έχει το ανάλογο πολιτικό αισθητήριο για να παραδεχτεί και να πιστέψει αυτήν την αλήθεια. Και θα το αποδείξει αν θα μπορέσουμε σαν άτομα και σαν λαός να βάλουμε τη λογική μπροστά από το συναίσθημα, να αναλάβουμε τις δικές μας ευθύνες και δίχως ψυχολογικές πατερίτσες, να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας, βλέποντας καθαρά που βρίσκεται το συμφέρον μας.

Είναι αλήθεια ότι, σαν λαός, είμαστε θυμώδεις και συναισθηματικοί, αλλά αν λάβουμε υπόψιν ότι το συναίσθημα δεν έχει λογική ούτε και κανόνες, τότε, όταν είμαστε συναισθηματικά φορτισμένοι, θα πρέπει, προς το συμφέρον μας, να αποφεύγουμε να παίρνουμε ζωτικές αποφάσεις. —◆

Ο **Κωνσταντίνος Λυκογιάννης**, είναι συνταξιούχος επιχειρηματίας και διαμένει στη Νέα Υόρκη. Έχει διατελέσει υποδιευθυντής του Υποκαταστήματος της Ιονικής και Λαϊκής Τράπεζας στη Κηφισιά μέχρι το 1963, όταν μετανάστευσε στις ΗΠΑ.

Πείτε μας τι να του κόψουμε.

Τη στήριξη στο νοσοκομείο

Το σπίτι του

Την Εθνική γραμμή
για Παιδιά και Εφήβους SOS1056

Τις 8 κινητές ιατρικές μονάδες για παιδιά και νεογνά

Την ενίσχυση της οικογένειας του που είναι στα όρια της φτώχειας

Το Amber Alert

www.hamogelo.gr

Για να μην κόψουμε τίποτα, χρειαζόμαστε το ευρώ που δεν σας περισσεύει.

Γιατί χωρίς αυτό, τα 275 παιδιά - θύματα κακοποίησης - που φιλοξενούμε, θα βρεθούν χωρίς σπίτι.

Γιατί η Εθνική Γραμμή για Παιδιά και Εφήβους SOS1056 το 2010 δέχτηκε 270.000 κλήσεις για βοήθεια.

Γιατί οι κινητές ιατρικές μας μονάδες που μόνο πέρυσι μετέφεραν 2.360 νεογνά και παιδιά, σώσανε ζωές.

Γιατί 9.344 παιδιά που νοσηλεύονταν το 2010 χρειάστηκαν το στήριγμά μας.

Γιατί κάθε μήνα στηρίζουμε περισσότερα από 3.000 παιδιά και τις οικογένειές τους που βρίσκονται στα όρια της φτώχειας.

Γιατί έχουμε ανάγκη τους εξειδικευμένους ανθρώπους που μέρα - νύχτα δουλεύουν για να εξασφαλίσουν καλύτερη ζωή για όλα τα παιδιά.

Γι' αυτό σήμερα, σας έχουμε ανάγκη.

Χωρίς εσάς έχουμε μόνο ενάμιση μήνα "ζωής".

Με την δική σας συνδρομή, όμως, θα συνεχίσουμε να υπάρχουμε. Γιατί δεν εξαρτόμαστε από καμία κρατική χρηματοδότηση ή μεγάλους ευεργέτες.

Οι ευεργέτες μας είστε εσείς. Βοηθήστε να κρατήσουμε το χαμόγελο ζωντανό.

Ξαναχτίζουμε την αξιοπιστία μας μέσα από τις ικανότητες, τα ταλέντα και τα επιτεύγματα των πολλών

Αλέξανδρος Κωστόπουλος

Η οικονομική κρίση στην χώρα μας και παγκοσμίως ανέδειξε μία πολύ βαθύτερη κρίση αξιών και ιδεών η οποία ανέδειξε με τον πλέον ισχυρό τρόπο ότι είναι αδύνατον να συνεχίσουμε να επιδιώκουμε την επιτυχία μέσα από πρακτικές, επιλογές και μία ευρύτερη φιλοσοφίας ήσσονος προσπάθειας, ούτε να αναζητάμε «βολικές» και εύκολες λύσεις. Καθίσταται πλέον αναγκαίο να γίνει ένα γενικό “Reset & Restart”, μία επανεκκίνηση που θα κινητοποιήσει επιτέλους νέους μηχανισμούς και εργαλεία, και που θα επενδύσει στην δύναμη της συμμετοχής και της συλλογικότητας.

Μέσα από το σκεπτικό αυτό αποφασίσαμε πώς ήρθε η ώρα να αφηγηθούμε εκ νέου την ιστορία μας, μία ιστορία που θα βασίζεται στα πρόσωπα των Ελλήνων που προχωράνε, εξελίσσονται, διορθώνονται, βρίσκουν λύσεις, δημιουργούν προοπτικές και ορίζουν εκ νέου το στίγμα της Ελλάδας. Δυστυχώς αυτή είναι η μία πτυχή της χώρας μας που δεν «βγαίνει» προς τα έξω, και δη στα διεθνή μέσα, επειδή σίγουρα τα συνηθισμένα στερεότυπα της σκηνικής, της κλεψιάς και της διαφθοράς «πουλάνε» πιο πολύ από οποιαδήποτε επιτυχία μας.

Γνωρίζαμε ότι η δημιουργία μίας εθελοντικής, συλλογικής εκστρατείας grassroots που συνδυάζει εργαλεία επικοινωνίας και δημόσιας διπλωματίας, σε μία περίοδο βαθιάς απογοήτευσης και απάθειας στην Ελλάδα αλλά κυρίως δραματικού ελλείμματος αξιοπιστίας

στο εξωτερικό, φαντάζει - αν μη τι άλλο - ιδιαίτερα φιλόδοξη. Γνωρίζαμε όμως εξίσου καλά ότι ο επαναπροσδιορισμός της Ελλάδας στην αντίληψη φίλων, συμμάχων, ομογενών, ακόμα και σκληρών επικριτών, δεν αποτελεί αντικείμενο μίας επιφανειακής αλλαγής μηνυμάτων ή “rebranding” αλλά μία μακρά προσπάθεια η οποία πρέπει να στηρίζεται σε τεκμηριωμένα μηνύματα που θα αντανάκλουν διαφορετικές αντιλήψεις, πρακτικές και νοοτροπίες.

Έτσι δημιουργήσαμε το Repo(we)rGreece, μία συλλογική grassroots πρωτοβουλία δημόσιας διπλωματίας με στόχο την αποκατάσταση της αξιοπιστίας μας και τον επαναπροσδιορισμό της Ελλάδας πρωτίστως στο εξωτερικό αλλά και σε εμάς τους ίδιους, με άξονα όχι τις αποτυχίες ή τα συμφέροντα λίγων, αλλά τις ικανότητες, τα ταλέντα και τα επιτεύγματα των πολλών.

Το Repo(we)r Greece αναζητά ιστορίες και θέσεις που ξεχωρίζουν και εμπνέουν, από τομείς αιχμής που επηρεάζουν την πορεία της χώρας, όπως

μεταξύ άλλων ο Τουρισμός, η Αγροτική Οικονομία, η Ενέργεια, η Ναυτιλία, το Κοινωνικό Επιχειρείν, η Παιδεία και ο Πολιτισμός, οι οποίες αντανακλούν σύγχρονες και εποικοδομητικές αντιλήψεις.

Αυτές τις ιστορίες μετατρέπουμε σε μηνύματα – πρεσβευτές, μέσα από ένα σύνθετο και καινοτόμο πρόγραμμα προβολής και έμμεσης δημοσιότητας σε μέσα επικοινωνίας, οργανισμούς, φοιτητές και εκπαιδευτικά ιδρύματα σε χώρες του εξωτερικού. Με άλλα λόγια απαντάμε στην δυσπιστία με απτά παραδείγματα, με αποδείξεις και όχι μόνο με λόγια.

Στο repowergreece.com όποιος το επιθυμεί, φυσικό πρόσωπο, οργανισμός, εταιρεία, μπορεί να βρει ανέξοδους τρόπους συμμετοχής και ενεργοποίησης ώστε να μεταφέρουμε τα μηνύματα της εκστρατείας μέσα από το όποιο προσωπικό ή επαγγελματικό δίκτυο.

Το Repo(we)rGreece κατά τους τελευταίους εννέα μήνες, έχει διαμορφώσει σημαντικές συνεργασίες με εκπαιδευτικά ιδρύματα όπως μεταξύ άλλων το Κέντρο Ελληνικών Σπουδών του Harvard, το George Washington University, το MIT, το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, το Αμερικάνικο Κολλέγιο Αθηνών, το IST καθώς και κορυφαίους φορείς όπως το INVESTinGREECE, το EBFA, την Περιφέρεια Κρήτης, τον ΗΑΓΤΑ, διμερή επιμελητήρια όπως το Ελληνο-Αμερικανικό, το Ελληνο-Γαλλικό, το Ελληνο-Κινεζικό και το Ελληνο-Καναδικό Επιμελητήριο και think tanks. Έχει χτίσει ένα ισχυρό δίκτυο με περισσότερους από 25.000 υποστηρικτές ενώ έχει προωθήσει τα μηνύματα της εκστρατείας μέσα από περισσότερα από 150 δημοσιεύματα, και έχει διοργανώσει εκδηλώσεις και συζητήσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Το Repo(we)r Greece δεν αποτελεί «άλλον ένα» οργανισμό, αλλά ένα ευέλικτο εργαλείο το οποίο μπορεί να χρησιμοποιήσει ο κάθε οργανισμός, επιμελητήριο, ίδρυμα, εταιρεία ή απλός πολίτης ώστε αυτές οι υγιείς δυνάμεις να μην απορροφηθούν από την αρνητικότητα, να συνεχίσουν την προσπάθεια τους και μέσα από την επιτυχία τους, να αλλάξουν και όσα ή όσους φαντάζουν ακλόνητοι. —◆—

Αλέξανδρος Κωστόπουλος

Εμπνευστής της διεθνούς εκστρατείας Repo(we)rGreece

Μερικές φορές βρίσκω
μέρος να κοιμηθώ

Αλλά ποτέ δεν
ονειρεύομαι

The background is a reproduction of Salvador Dalí's painting 'The Persistence of Memory'. It depicts a landscape with a brown ground and a pale blue sky. In the foreground, there is a melting pocket watch with a blue face and gold numbers, a melting pocket watch with a white face and gold numbers, a melting pocket watch with a red face and gold numbers, and a melting pocket watch with a blue face and gold numbers. The text is overlaid on the painting in various colored boxes.

Επειδή

Όλα

είναι

apopseis

www.apopseis.gr